

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Skördetid i Rumänien

Jan Egil Hafsahl:
- Tiden är kort, Jesus kommer snart. De som ska vinnas, måste vinnas nu.

Intervju med Lill och Jan Egil Hafsahl, sid 14

Sophie Scholl - *martyr i Tredje Riket*

Historisk analys av Lars Bygdås, sid 8

"Oh, jag vet Gud älskar mig...!"

Text och foto: Magdalena Vidén

Sången från ett 40-tal barn och vuxna ljuder högt och klart i en lägergård uppe i det norska fjället. Vi prisar Gud med händer och fötter, dansar runt och ropar högt! Glädjen lyser i barnens ansikten, leenden smittar av sig och humöret är på topp. Vi vet att Gud älskar oss och därför vill vi tacka och prisa honom med allt vi har och med allt vi kan!

För Anne-Lie, 15 år, som går i nian, är det här den sista sportlovsveckan som skolelev.

Vad tyckte du om sportlovet?

- Det var bra.

Fick du lära sig några nya sånger?

- Ja! säger hon och börjar nynna på en av sångerna som sjöngs nästan varje möte: "Alle skal få vite det, jeg er ikke flau (blyg) for å si det!"

Fick du med dig något speciellt från de här dagarna?

- Ja, att vi ska vara frimodiga, och gå ut med budskapet! Och så har jag har blivit bättre på att kasta snöbollar, säger hon och ler.

Ramlade du och slog dig i backarna någon gång?

- Ja, det gjorde jag! Skrattar hon. Det gjorde ont...

Linn, 11 år.

Kommer du att sakna att åka på en sådan här vecka?

- Ja, säger hon med eftertanke. Säkert efter något år.

Vad vill du säga till läsarna?

- Jesus kan frälsa dig, och han hör bön!

Annelie, 15 år.

för dem om Jesus, vad han har gjort och vad han fortfarande vill göra i våra liv, är verkligen ett privilegium! Jesus sa: "Låt barnen komma till mig, och hindra dem inte. För Guds rike hör sådana till!"

Utsikten från lägergården Blestølen.

Lillasyster
Linn, 11 år,
som går i fem-
man var också
med uppe på
fjället.

**Vad tyckte
du om sport-
lovet?**

- Det var
bra! Säger hon
glatt.

**Fick du lära dig något
speciellt?**

- Ja, det fick jag. Speciellt
när Jan-Egil talade om att vi
ska bygga Herrens tempel
genom församlingen, att gå
på mötena och sådär.

**Var det någon sång du
tyckte extra mycket om?**

- Nej... Jag tyckte om alla!

Har du ramlat i backarna?

- Ja! fnissar hon. Men inte
så många gånger.

Ser du fram emot nästa års

Lovisa, 10 År.

sportlov i Sverige?

- Ja, ler hon. Swedeen!

Vad vill du säga till läsarna?

- Jesus älskar dig! Och be
till honom, det hjälper.

Systrarna **Lovisa**, 10 år och
Natalie, 8 år går i 4:e och 2:a
klass.

**Vad tyckte ni om sport-
lovet?**

Natalie: Det var kul.

Lovisa: Jätteroligt!

**Var det något speciellt ni
tyckte vad kul?**

Lovisa: Pulkatävlingarna!

Natalie: När det var sådana där
frågor utomhus...

Tipsrundan, menar du?

Natalie: Mm!

Vann ni några priser?

- Godis! Säger båda och ler.

Vann ni mycket godis?

Natalie: Nja...

Lovisa: Inte första gången.
Men andra gången vann jag
två!

**Vad tyckte ni om mötena,
då?**

Lovisa: Jag tyckte om när Ger-
trud talade, och när Michael
talade, det var roligt!

**Fick ni lära er några nya
sånger?**

- Jaa! Säger de i kör.

**Var det någon ni tyckte
extra mycket om?**

Lovisa: Jaa...

Natalie: Nummer ett!

Natalie, 8 år.

Lovisa: "Jesus sier i sitt ord
hver og en er vår bror..."

Vad vill ni säga till läsarna?

Lovisa: Jesus älskar er!

Natalie: Att Jesus har gett oss
mycket fint!

**Ja, det har han! Är du
tacksam för det?**

- Ja, nickar hon leende. ■

Glädje i Herren är er starkhet

Vittnesbörd av Marja Strömmare Nilsson

En sång-
text kom
att tala
till mig under en
tid. Jag kunde
inte komma ifrån
frågan den ställde. Den lyder så här:
Varför är du så trött och mismodig
ibland, när du frälsningens under har
sett?

Ja, varför är det så? Det kan finnas
många anledningar till att vi känner
oss trötta och ibland mismodiga och
nere. Men ska det vara så? Vad kan vi
göra åt det?

När jag brottades med dessa tankar
fick jag ett bibelord till mig, det står
i Nehemja 8:10 *"Glädje i Herren är
er starkhet"*. Vi ska alltså glädja oss i

Herren och över vad han gjort för oss,
då blir vi starka.

Men om vi inte *känner* oss glada då,
kan vi glädja oss ändå? Jag tror att vi
inte ska känna efter hela tiden, vi kan
inte alltid känna glädje. Men vi vet vad
Gud gjort för oss genom att han gav
sin son Jesus för att han skulle sona
våra skulder. Vi kan *veta*, men inte
alltid känna. Så då kan vi med förnuftet
veta och på så sätt glädja oss och tacka
Herren.

Paulus skriver i Filipperbrevet 4:4
*"Gläd er alltid i Herren, än en gång
vill jag säga er, gläd er."* Vi förstår på
hans uppmaning att det är viktigt, detta
att alltid glädja sig i Herren. Jag tror att
om vi med förnuftet kan tacka Gud och
glädja oss, ger det oss styrka att orka

med vår dag och vårt liv. Och kanske
kan vi då även få uppleva mer glädje.

Kören på den sång jag började med
lyder så här: Gud är med, Gud är med
om det går dig emot, för var dag vill han
leda och styrka din fot. Sänd ditt tack
upp till Jesus som syndbördan tog och
skrev namnet ditt i livets bok.

Herren är med oss, varje dag och varje
stund. I 1 Tessalonikerbrevet 5:16-18 får
vi uppmaningen: *"Var alltid glada, Be
oavbrutet, och tacka Gud under livets
alla förhållanden."*

Sista versen i sången får bli avslut-
ningen: Du får vandra med Jesus i
Kanaans land, mjölk och honung och
frukter finns där. Klagosången får fly,
hjärtat sättes i brand, Tro på Gud, han
vill löna dig här.

Vi har allt vi behöver i Jesus, vi
behöver bara tacka honom och vara
glada! ■

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!
 Gåvor till tidningen och
 litteraturmissionen,
 Pg 495 46 24-5,
 Bällsta Mediacenter.
 Meddelande om adress-
 ändring sker skriftligt till
 tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2013
 ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
 För tillstånd att använda ma-
 terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
 på inbetalningen)
 Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se
 Mission i Dominikanska rep.
 Info (spanska) maranata.do

**BÄLLSTA
 MEDIACENTER**
 Hemsida: www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83 Telefax:
 08-98 21 39

Ta emot min ursäkt, jag har inte tid

Text: Bernardo Vidén

Förr i tiden fanns mer tid, medan vi idag trots alla effektiviserande teknologiska hjälpmedel som ska frigöra tid och resurser, ändå knappt har tid för det mest väsentliga. Prioriteringar förändras med tiden, likaså utbuden. Vi bokstavligen översvämmas av allt som vi tycker att vi måste hinna med; måste följa med i, måste ha åsikter om, måste gilla eller inte gilla. Samtidigt försvinner sakta men säkert den tid Gud gett oss att förvalta – en kort och dyrbar tid.

Vår uppgift är att leva för Jesus, och att genom våra liv förverkliga hans vilja på jorden. Men har vi tid med det? Kanhända är vi alltför upptagna med vår karriär eller andra engagerande intressen, eller också är vi så överbelastade av omsorger att det bokstavligen kväver våra möjligheter att se på vilket sätt Gud vill använda oss. Reflektera över orsaken till att församlingen – Kristi kropp i tiden – fortfarande finns här på jorden. Om det inte handlade om att skaran av frälsta människor fortfarande ska bli fulltalig, så hade Gud redan tagit hem henne, sin församling. Människor ska vinnas för Jesus – och tiden är kort.

Då Jesus talar om vår tid är det främst två sidor han varnar för, så att tidens slut inte överraskande ska komma över oss. Det ena handlar om berusningen. Vår tid är så förvirrande och på många sätt berusande, och Jesus manar oss därför att vara nyktra för att därigenom kunna tänka och agera klart. Det andra han nämner är att inte ha hjärtan som är tyngda av livets omsorger – så att den dagen plötsligt kommer över er som en snara! Jesus förtydligar genom att säga att den snaran ska komma över alla som bor på jorden. (Luk 21:34-35) Vaka alltid och be om kraft att kunna undfly allt det som skall komma och kunna bestå inför Människosonen, fortsätter han.

Kan det vara så krasst att mycket av det vi anser som naturligt och nödvändigt för att leva ett något så när behagligt liv, istället kommer att bli oss till en snara? Var finns den människa som inte bär på omsorger? Vi omges dagligen av bekymmer för att lösa ekonomiska förehanden såsom skulder, boende- och matfrågor etc. Dock är det livets omsorger som Jesus

målar ut som en bedövande och bedräglig fara för varje troende. Att lära sig att prioritera och sätta Guds rike först kan inte nog proklamerats i en tid som vår.

En annan undervisning Jesus ger handlar om att samla skatter. Han säger att där din skatt är där kommer också ditt hjärta att vara. Jesus uppmanar lärjungarna i alla tider att inte samla skatter på jorden, utan att ha hela sitt engagemang inriktat på det som ger värde och avkastning för evigheten. Den så viktiga och självvrannsakande frågan blir oundviklig: -Var är min skatt?

Är tiden för alltid? Nej! Tiden är snart slut. Nya testamentet skriver om en kort nådatid som står till församlingens förfogande. Den är en dyrbar gåva från Gud för att hans vilja i och genom församlingen ska bli uppenbar för alla. I bibelns sista bok proklamerats att tiden är kort. Första kapitlet inleds med att välsigna den som tar del av och lyssnar till uppenbarelsens innehåll; Ty tiden är nära. Därefter följer ett komprimerat budskap om Jesu snara tillkomme och alla viktiga omgivande händelser.

Största delen av Uppenbarelseboken är skriven utifrån ett himmelskt perspektiv. Uppmaningarna om att vaka och vara redo, att vara en segervinnare i Kristi rike, återkommer gång på gång ty tiden är kort. Vad vi också kan läsa om, är något som borde skaka om oss rejält och få oss att omvärdera vår tid och hur vi använder våra resurser. Det står nämligen att snart är Guds hemliga rådslut fullbordat, och då ska ingen tid mer givas! Rådslutet – förborgat i Guds hjärta från evighet – det glada budskapet om frälsning, som under hela denna Nådens tid har förkunnats utöver vår jord, är då fullbordat.

Lev för Jesus och var uppfylld av honom, så att inte den dagen kommer över dig som en tjuv om natten. Bed och arbeta för det rike som aldrig någonsin kommer att vackla. Proklamera att du tillhör ett folk som präglats och formats av Guds rättfärdighet och vars rike är av himmelen. Verka medan dagen varar – natten kommer då ingen kan verka!

Det finns ett budskap som dock snart ska nå sin fullbordan och därmed försvinna. Det finns ett slutfrälsande budskap som ännu idag är ett tröstens ord för den som förvandlats därav. - Maranata, du vår Herre kom!

Bekämpa henne

**Här följer ett utdrag ur boken
Vedergäll Babylon, av Arne Imsen, vilken är
en uppgörelse med den romerska katolska
kyrkan och hennes allierade. Bibelns upp-
maning är tydlig: Dragen ut ifrån henne!
Läs och sprid budskapet om uttåg från in-
stitutionaliserad kristenhet, för att i frihet
tjäna Herren Jesus Kristus - Utanför lägret!**

Uppenbarelseboken 18 har i vår svenska bibel rubriken "Babylons fall". Uppenbarligen är denna händelse något som himlen längtar efter. Det vidriga med Babylon är inte främst dess storhet och aktivitet, utan fastmer det resultat hon åstadkommer. "Därefter såg jag en annan ängel komma ned från himmelen. Han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet."

Himlen är den enda kraft som har förmåga att uppenbara vem denna kvinna är. Hon kan inte avslöjas med köttslig nitälskan eller mänsklig indignation. Sådant leder inte fram till något annat än hämndaktioner och nya mord. Den enda makt som har förutsättningar att radikalt och slutligt göra upp med denna mångtusenåriga maktkonstellation, är himlen. Babylon representerar ändå inte den högsta och största digniteten. På jorden har hon en väldig förmåga att bli betraktad som en konungslig drottning, som tronar vid stora vatten, men då ett himmelskt sändebud skall kungöra sanningen om hennes slutliga dom, då är det en ängel som får uppgiften. Herren Jesus Kristus gör det inte själv.

Solkvinnan är något annat. Hon har solen till sin klädnad och månen under sina fötter och är bekransad med tolv stjärnor. Solkvinnan är av himmelen men har sin funktion på jorden. När hon blev

trängd började hon inte strida med draken, utan utrustades med örnens vingar. Så lyfte hon från dessa domäner och flög ut i öknen, till den plats som reserverats för henne där. Hon lever där i isolering, avskildhet och förbuden. Solkvinnan står långt högre och har mycket större värdighet än kvinnan som tronar vid stora vatten. Hon är äkta, sann och förblivande.

En ängel från himlen kom ner och upplyste hela jorden. Människan har inte ljus nog att avslöja lögnen i alla dess förföriska former, och därför blir hon bedragen. Just på grund av det mörker som existerar i tiden, har skökan lyckats med sina ohyggliga illgärningar. Den största synden omnämns i kapitlets sista vers: "Du, genom vars trolldom alla folk blevo förvillade." Denna trolldom är det värsta av allt, för kvinnan gör ju anspråk på att representera frälsning, befrielse, kultur, människovärde, framtid. Med detta har hon fångat mänskligheten till sina mäsor, högtider och gudstjänster.

Århundraden och årtusenden avlöser varandra. Människan fortsätter sina religiösa ceremonier, men allteftersom människorna utvecklas intellektuellt och teknologiskt, får de ett stabilare och mer socialt mönster, och söker sig vidare ut på nya äventyr. Hon fångas i ockultism

och spiritism. "Du har blivit ett tillhåll för vederstyggliga fåglar." Gud är vred. Så vred att han ställer krav på sitt folk att vedergälla skökan. För att kunna verkställa denna vrede måste vi vara medvetna om vilket slut som kommer att drabba denna sköka. Det gäller att ha en klar och sann vision.

Beskrivningen av Babylons fall börjar med "Fallet, fallet är det stora Babylon". I nästa moment ljuder maningen: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk." Man kan väl inte dra ut ifrån något som redan fallit och fördärvats? För att kunna bryta upp och gå ut så måste man ha klart för sig hela bakgrunden och utvecklingen. Vi kan inte bedöma tingen utifrån det vi ser nu av den makt och myndighet denna fallna kvinna representerar, utan vi handlar utifrån vad bibeln säger om hennes slut. Utifrån detta perspektiv kan vi rädda både oss själva och andra från hennes välde.

Vi ska inte bedöma utifrån det ärkebiskopar och påvar håller på med nu. Det kan se ut som om de är fredsapostlar som representerar freden och de goda krafter som skall ena mänskligheten; strävan till enhet, fred, jämlikhet. Det verkar så imponerande, och den kristna församlingen kan tänka att den inte duger till någonting i denna process. Men vi ska inte handla utifrån vad vi ser nu, utan i enlighet med

Om jag ser att mina närmaste blir bedragna, måste jag ju gripas av vrede. Jag kan inte vara likgiltig åskådare och bara registrera att miljoner människor vilseförs, binds, fördöms och får sitt andliga tillstånd permanentat i ett evigt mörker

vad Gud har uppenbarat genom ängeln. Alltsammans kommer att sluta i katastrof för hela mänskligheten. Denna förfärliga sköka kommer att dra med sig hela mänskligheten i det helvete hon själv har berett. Därför kräver himlen att Guds folk ska draga ut ifrån henne. Det måste bli ett klart ställningstagande om uppbrott och uttåg, att markera distans.

Det räcker emellertid inte med att draga ut ifrån henne. Vi måste också börja att bekämpa henne. Det står klart och tydligt skrivet: "Vedergäll henne vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar." Vem är det som får denna order? Det är för sent att vedergälla skökan när ängeln utfört sitt slutliga uppdrag och kungjort att Babylon fallit. Det är nu vi ska vara med och förbereda sammanbrottet. Det gör vi genom att informera människor om vad denna ärkehora representerar. Vad hon mest av allt hatar är att bli avslöjad. Hon kunde leva vidare och härska genom lögnen, men då ängeln kom och ljuset uppenbarades, så störtade hon samman.

Vår uppgift är att avslöja henne, ja,

pina henne. Det finns ingenting den babyloniska skökan fruktar så mycket som sanningens ljus. Det enda hotet mot henne är den profetiska uppenbarelsen. "Säll är den som får taga hennes späda barn och krossa dem mot klippan", sjunger psalmisten. Inte livnära, men krossa. Den som krossas mot klippan, kan bli frälst. Det är bättre att falla på klippan och bli krossad, än att klippan faller över oss och vi blir tillintetgjorda.

Det hat och den vrede som finns i Guds hjärta, måste få plats och utrymme i hans församling, i våra hjärtan, och förverkligas i relationerna till denna falska drottning.

"Vedergäll henne vad hon har gjort." Vad är det hon har gjort som är så fruktansvärt? Det står att hennes synder räcka ända upp till himlen. Hon kan inte komma längre. Hon har forcerat alla spärrar, kommit in på nya områden och etablerat nya kontakter. Guds söner och människornas döttrar i pervers förbindelse.

"Låt oss bygga ett torn, vars spets räcker ända upp till himmelen." Sådan är människans ambition. Bygga sig ut ur fattigdom, sjukdom och trångmål, och med makt demonstrera inför sig själv och inför den osynliga andevärlden att hon är suverän. Hon vill nå ända upp till den slutliga tryggheten, auktoriteten och myndigheten. Det har varit människans strävanden, som tagit form allt sedan Nimrod byggde den första staden.

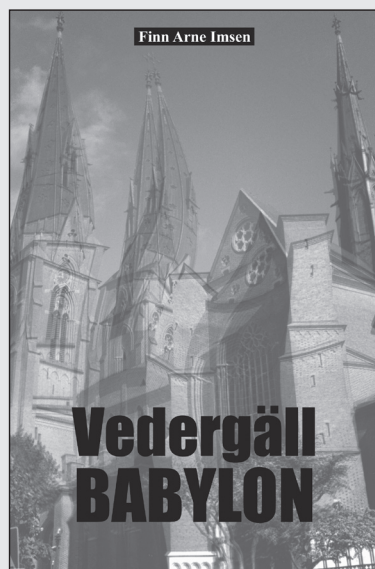
Skökodrottningen har mångtusenåriga rutiner och erfarenheter. Hon har härjat och fördärvat i mänskligheten. Hennes mest framträdande uppgift är att hon

genom sin trolldom förvillar alla folk. Hon paralyserar människorna på olika sätt med sitt bedrägeri. Hon har förvillat längtande själar som sökte Jesus. Istället för att komma till Jesus, kom de till en kyrka som tog hand om dem i sin fruktansvärda människohandel och band dem med religionens bojar.

Det går relativt lätt att bli befriad från det egyptiska oket, men det är nästan omöjligt att komma ut ur det babyloniska. Alla, utan undantag, lämnade Egypten, men det var en försvinnande liten procent som lämnade Babylon efter fångenskapstiden. De flesta var så aklimatiserade att de inte kunde tänka sig något bättre. För dem hade tillvaron vid Babylons floder blivit paradiset. De var förvillade. Jerusalem hade ingen attraktionskraft, inte heller templet. Återtag var otänkbart.

Men det var några som grät när de såg utvecklingen, när de såg hur skarorna aklimatiserades och rotade sig allt djupare i den babyloniska myllan. De som upplevde främlingsskapet grät och ropade ut: Det här är inte vår stad, det är inte vårt hem! Och de sådde med tårar. När frihetsedikten kungjordes, utgjorde dessa en liten kvarleva som reste sig och med jubel tågade tillbaka till Jerusalem.

Det är fasansfullt hur Babylons ande rotar människan i världen och får henne att bygga paradiset i tiden, för att med egna resurser skaffa sig frälsning. Inte från synden, men från problemen som är andrahandsverkningar av synden. Människan ser bara på symptomen och kämpar för att befria sig ifrån dem. Hon får hjälp av denna skökodrottning, kyrkans sakrament, nådamedel och mysterier. Skaror av våra grannar och vänner kom-

Läs boken i Vedergäll Babylon

Maila till **bmc@maranata.se**
eller ring till **08-98 56 83**
för att göra din beställning.

Pris 39 :- +porto

mer aldrig till himlen. De går förlorade. De sökte Gud, men fångades upp av kyrkan och hamnade i babylonisk fångenskap, en fångenskap de aldrig tar sig ur. De följer med detta system i fördärvet.

Om jag ser att mina närmaste blir bedragna, måste jag ju gripas av vrede. Jag kan inte vara likgiltig åskådare och bara registrera att miljoner människor vilseförs, binds, fördöms och får sitt andliga tillstånd permanentat i ett evigt mörker av denna förbannade skökkyrka.

Det är vår uppgift att på Ordets maning, inte bara lämna Babylon och markera distans till henne, men *bekämpa* henne. Att bekämpa är att låta det himmelska ljuset lysa genom det profetiska ämbetet. Detta innebär lidande. Denna hora har dödat Jesu profeter och de heliga i alla tider. Genom allt som beskrivs av hennes kapacitet, kvalitet, egenskaper och karaktärsdrag, utrustning och resurser, så ser vi att en flod flyter fram. Det är de heligas blod.

Denna kulturdrottning, denna religionshärskarinna, är ingenting mindre än en mördare, som i all sin civilisation är en primitiv kannibal, som inte står ut med sant liv, utan slutar så fort det uppenbarar sig. Många andedöpta kristna håller sig undan av feghet eller någon slags förbindlig och falsk ödmjukhet. En sådan opportunist blir orsak till att skaror av människor istället för att möta Jesus Kristus, får möta kyrkan, och går förlorade. Vi måste i bön bestormma himmelen för att bli utrustade till att frimodigt resa oss upp och bilda bålverk emot henne. ■

sin helhet!

av Arne Imsen

**Finns
också på
engelska!**

Ny bok under tryckning: **Kyrko- och väckelsehistoria** av Jan Egil Hafsahl, 168 sidor

En kortfattad historisk genomgång av kristenhetens historia från begynnelsen och fram till idag.

Pris: 129 kr + porto

Ben av hans ben av F. J. Huegel, 92 sidor

Den här boken är skriven för den kristne som har nått desperationens gräns vid åsynen av den groteska form kristendomen av idag har förvandlats till, och som har en brinnande längtan att åter spegla Mästarens bild.

Pris: 50 kr + porto

Leta skatter med Matteus av William MacDonald, 336 sidor (Timoteus förlag)

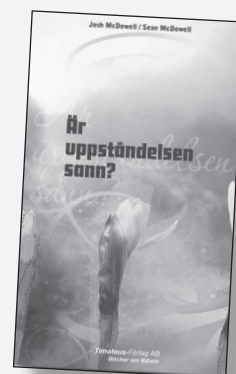
Väck din bibelläsning till liv. Denna bok är ingen "torr" bibelkommentar, utan vill istället ge nya impulser och inspiration när du läser din bibel.

Lättförståeliga förklaringar och livsrelaterade frågor efter varje kapitel hjälper dig att förstå bibeltexten och att tillämpa den i ditt vardagsliv. **Pris: 190 kr + porto**

Är uppståndelsen sann? av Josh och Sean McDowell 316 sidor (Timoteus förlag)

Josh McDowell började redan som ung student att intellektuellt granska och vederlägga påståendet, att Jesus Kristus är Guds Son. En av de avgörande frågorna var: "Har Jesu Kristi uppståndelse verkligen ägt rum?" I sökandet på svaret om Jesus Kristus förflyttas frågan ifrån filosofins område till historiens område. Om hans uppståndelse var en historisk händelse, då var han också den, som han utgav sig att vara – Guds Son. **Pris: 189 kr + porto**

Gör din beställning på BMC

E-post: bmc@maranata.se Tel 08 98 56 83

Martyrkyrkan

Text: Lars Bygdås

Fortsättning från nr 1 2013

Vi har mött Hitlers kyrka. Här möter vi de troendes kamp mot detta anti-krists mirakel. Deras svar var Ordet - det rena evangeliet nedtecknat genom Andens inspiration av urkristendomens martyrska.

I tusental samlades de evangeliskt kristna mot barbariet och bruna kyrkans falska evangelium. De drevs av sina samveten. De kände våldsmetoderna och visste att kampen var på liv och död. I många stycken skulle Bekännelsekyrkan bli en martyrkyrka på tysk jord - den första på århundraden.

Att företeelser som nazismen och Bruna kyrkan överhuvudtaget kunde uppstå och fortsätta existera i Tyskland bevisar att sekler av kulturell odling, sekler av teologisk skolning, ja allt detta vi så intimt förknippar med just Tyskland, i sig inte innebär ett skydd mot nyhedendom och primitivism.

Hör Hitlers intentioner och imperialistiska vision:

"En totalitär kyrka i en totalitär stat."

Längre än så har alltså inte mänskligheten kommit 1930 år efter Kristus.

Så likt Romerska imperiet. Så likt Katolska kyrkan med sin påve - alla diktatorers stora förebild i makt och ära. Så likt Orwells 1984. Och så likt det antikristliga riket i apokalypsen - som blir utmaningen för den yttersta tidens kristna!

(Ur denna smältdegel, ur ruinerna av världskatastrofen reste sig två av yttersta tidens främsta aktörer; Tiostatsförbundet - EU och staten Israel 1948.)

Att i denna situation föra fram en biblisk syn om människovärde och frihet att förkunna frälsningen och hoppet i Jesus Kristus var en verk-

samhet på liv och död.

Gestapo - den effektiva polisorganisationen under tyrannen Heydrich - hade sina agenter överallt. Mäniskor avlyssnades. Mäniskor fängslades. Familjer splittrades.

avgörande roll i uppbyggnaden av Bekännelsekyrkan.

Den stora frågan är då - varifrån fick Hitler detta tankegods?

Vi får gå till Wien vid 1900-talets början. Vår historieciceron denna gång är

vilsen **Adolf Hitler**. Han drev mellan billiga ungarshotell, soppkök och tillfälliga arbeten och tillbringade kvällar och nätter i hetsiga politiska diskussioner i något av Wiens otaliga caféer.

Han sög i sig av det grum-

Motståndet och förföljelsen mot de som ville vara evangelium trogna kom inte minst från den stora religiösa massan som slöt upp för Hitler i den bruna kyrkan. Här samlade på den stora sportarenan.

Idetta kaos arbetade den unge prästen **Dietrich Bonhoeffer** osjälvviskt med att bistå de utsatta med förnödenheter, att finna gömställen och när det gäller judarna - pass och resehandlingar. Han kom också under sin korta tid i frihet att spela en

bl a den danske prästmannen **Paul Borchsenius**. Han berättar att

"i den gamla kejsarstaden Wien härjade vid denna tid judehatet som en folksjukdom."

(Den långa vandringen - Libris 1973)

I detta Wien vandrar en ung

liga antisemitiska budskapet. Till saken hör att Wiens populära borgmästare **Carl Lueger** var en fanatisk antisemit. Han var katolik och bildade redan 1880 ett kristet-socialistiskt parti.

I möten på stadens torg samlade han stora skaror och

i Tredje Riket

ropade ut sitt hat mot judarna. Där i massan stod den unge Hitler. Upprymd, nästan extatisk över budskapet som sjönk djupt in i hans väsen. Han närde en närmast patologisk självbild som *utvald av försynen*.

”Redan 1909 läste den då tjugofåriga Hitler en liten tidskrift, Ostara, som utgavs av en före detta munk Lanz von

Liebenfels i Wien,” skriver Borschenius.

Liebenfels förfäktade en bisarr rasteori med ockulta inslag och

”dessa tankar måste ha varit en formlig rustkammare för nazismens ledare.

Man har konstaterat att långa stycken av Mein Kampf (Hitlers ”bibel”) är plagiat direkt från Ostara”. (Borschenius)

Så - delar av Mein Kampf blir till tros-satser i Bruna kyrkan - den enda tillåtna religionen i Tredje Riket.

Hitlers religion kan sammanfattas i ett citat:

”finns det några judar i Valhall...”

Den rent politiska situationen i Hitlers hemland Österrike måste tyvärr betraktas

som något av fascistregim.

Som professor i statskunskap besökte **Herbert Tingsten** (se kort presentation MR nr 1) en rad internationella konferenser i 30-talets Europa. Madrid, Milano, Paris och Wien etc. Han var alltid angelägen om att möta journalister och politiker för att hålla sig informerad om de politiska

forts nästa sida

Barmendeklarationen 1934

Tidigt kom protester-na från de evangeliskt kristna. De protesterade överallt där staten och dess kyrka, **Deutsche Christen**, godtyckligt blandade sig i evangeliska kyrkans tros- och bekännelsefrågor. Detta ledde till nazistatens första repressalier mot kyrkans tjänare. Ur protesterna växte en ny bekännelse till den Heliga Skrift fram, som i maj 1934 formulerades inför en församling av 5000 präster i Barmen i Wuppertal. Här ser vi två av de sex teserna.

”vi förkastar denna falska lära”

1. Jesus Kristus säger: Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. (Joh 14:6)

Sannerligen, jag säger er: den som inte går in i fårfållan genom grinden utan klättrar in på ett annat ställe, han är en tjuv och en rövare. Jag är grinden. Den som går in genom mig skall bli räddad. (Joh 10:1, 9)

Jesus Kristus, såsom han omvittnas för oss i den heliga skrift, är det enda Guds Ord som vi måste höra till, som vi måste lita på och lyda i liv och död.

Vi förkastar den falska lära, som om kyrkan kunde och var tvungen att tillkännage som källa till sin förkunnelse också andra händelser och makter, gestalter och sanningar, utanför och vid sidan av detta enda Guds Ord.

5. Frukta Gud och ära kejsaren. (1 Pet 2:17)

Skriften säger oss att staten efter gudomligt förordnande har uppdraget att, med mått av mänsklig insikt och mänsklig fömåga, genom hot om och utövande av makt, sörja för rätt och fred i den ännu inte förlösta världen, i vilken också kyrkan står. Kyrkan erkänner i tacksamhet och vördnad gentemot Gud välgärningen i detta hans förordnande. Hon påminner om Guds rike, om Guds bud och rättvisa, och därmed om de regerandes och de regerades ansvar. Hon litar på och lyder ordets kraft, genom vilket Gud upprätthåller alla ting.

Vi förkastar den falska lära, som om staten utöver sitt speciella uppdrag skulle och kunde vara det mänskliga livets enda och totala ordning och således uppfylla även kyrkans roll. Vi förkastar den falska lära, som om kyrkan utöver sitt speciella uppdrag skulle och kunde tillägna sig statlig karaktär, statliga uppgifter och statlig värdighet, och därmed själv bli till ett statligt organ.

strömningarna i tiden. Vid ett tillfälle 1934 besökte han faktiskt självaste **Herman Göring** och hamnade givetvis i gräl med den uppblåste nazisten. (Till saken hör att Görings hustru var svenska, **Karin von Rosen** från Rockelstad i Flen!)

Tingsten varnade tidigt för de totalitära ideologierna under dessa tider.

Han såg också klart kopplingarna mellan katolska kyrkan och fascistdiktaturerna:

”Några decemberveckor samma år (1933) i Innsbruck och Wien gav oss en bild av den nya regimen.”

skriver Tingsten i sina memoarer: ”Mitt liv”.

”Den austro-fascistiska (österrikiska) kristligt-sociala diktaturen var kanske något mjukare än den nazistiska, men skillnaden var inte stor. Antisemitismen hade utan tvivel starkare fäste i Österrike, och särskilt i Wien, än i Tyskland, även om den inte i samma omfattning blev legaliserad och systematiserad.”

Vidare citerar vi också från hans bok något senare, *Nazismens och fascismens idéer* 1936:

”Det är på grund av att diktaturen i sin politik söker förverkliga den katolska kyrkans intentioner, som den kan åberopa den religiösa sanktio-

nen. Av betydelse är framför allt att man vill tillämpa de grundsatser för samhällslivet, som rekommenderats av påvestolen.”

Och vidare :

”Katolicismen som på en gång religiöst och politiskt program var den ena av austrofascismens grundpelare.

fascistiska Europa inklusive den katolska härskarkulturen, finner vi mycket av orsakerna till dagens ekonomiska kris i Europa. Där korruption och rena pajaskonster kan leda oss till vårt eget europeiska budgetstup!

Det står bortom allt rimligt

Och han vägrade göra hitlerhälsningen inför sina studenter. Därför ändrade han lektionerna till - ”Gudstjänster”.

Barth förvisades till Schweiz något år därefter.

På punkt efter punkt direkt ur Nya testamentet tillbakavisade de evangeliskt kristna

För första gången sedan århundraden dog människor åter i Tyskland för Kristi skull som martyrer och blodsvittnen.

Den andra kan betecknas som som nationalism fastän den inte har samma aggressiva drag som den tyska och italienska nationalismen.”

Nationalism i dessa sammanhang kan översättas med germanism varur nazismens rasteorier sprang.

Redan 1936 varnade två av våra humanister för denna farsot i Europa. Och man kan ju inte påstå att det saknades bevis för brottslig verksamhet mot människan. Men allt för få läste dem. Allt för få tog varning. I synnerhet inte kyrkorna i Sverige!

Vi tror att just här i det

tvivel att det ”1000-åriga tredje riket” pekar fram mot Antikrists Rike.

Mot detta religiöst politiska välde kämpade de evangeliskt kristna i Tyskland.

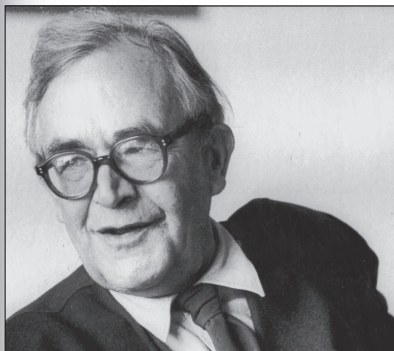
En som tidigt kom den kämpande kristna motståndsrörelsen till hjälp var den berömde teologiprofessorn **Karl Barth** från Schweiz.

”Karl Barth var den ende teologiprofessor i Tyskland som vägrade svära Hitler-ednen”, skriver **Marin Lind** i sin avhandling. (Se MR nr 1 2013)

(Bekännelsekyrkan) nazisternas krav och hävdade rätten till frihet och att predika Kristus som mänsklighetens återlösare.

En annan eldsjäl som trädde till var den före detta U-båtskaptenen **Martin Niemöller**. Han hade genomskådat nazismens budskap och utbildat sig till pastor. Den tyske kyrkohistorikern **Günter S Wegener** skriver i *Kyrkan Lever*: (Gummesons förlag 1961)

”Pastor Martin Niemöller i Berlin, grundade 1933 ett Pfarrernotbund (präst-nödförbund) vars medlemmar förklarade:

Karl Barth

Eldsjael och visionär inom motståndskyrkan. Författade i huvudsak Barmendeklarationen 1934. Avsatt som professor och utvisad till hemlandet Schweiz 1934.

Dietrich Bonhoeffer

Ledande inom kristna motståndsrörelsen. Stod Barth nära. Arresterades 1943. Avrättad strax före de allierade kom med befrielse 1945.

Martin Niemöller

Avhoppad U-båtskapten. Ledande inom kristna motståndsrörelsen. Arresterad och förd till koncentrationsläger 1937. Ledde sedan de fria kristna i fredstidens försökningsarbete.

‘Jag förpliktar mig att vårda mitt ämbete som ordets tjänare i enlighet med den Heliga Skrift --- Jag förbinder mig att hänsynslöst protestera mot alla kränkningar av denna bekännelse.’

Martin Niemöller och de nära 6000 präster som inom kort tillhörde nödförbundet, tog sitt löfte på allvar. De protesterade överallt, där staten godtyckligt blandade sig i den evangeliska kyrkans tros- och bekännelsefrågor. Dessa protester ledde till statens första repressalier mot kyrkans tjänare: permitteringar, tvångsförflyttningar och avskedanden. Samtidigt växte ur protesterna fram en ny bekännelse, som i maj 1934 formulerades inför en församling av 5000 präster och församlingsmedlemmar i Barmen.”

”Nu stod”,

skriver Wegener vidare

”en tysk-kristen rikskyrka (bruna kyrkan) och en fri” bekännelsekyrka” mot varandra. Detta var inledningen till den kyrkostrid som skulle pågå med oförminskad styrka fram till 1945.”

Wegener:

”För Bekännelsekyrkan blev ett ord av Karl Barth normerande :

- Jag håller före att den evangeliska kyrkan hellre borde bli till en den minsta lilla hop och gå i katakomberna än att sluta fred med denna lära.

Bekännelsekyrkan förblev dock ingalunda den lilla hop den från början var. Alltefter som den nationalsocialistiska regimens brottsliga karaktär uppenbarades, ställde sig allt fler kristna på Bekännelsekyrkans sida - då måste det stå klart även för den siste kristne att nu kunde det finnas en plikt:

den skriande protesten.

Denna regim var helt enkelt demonisk, satanisk.”

” Att denna protest höjdes är ett klart bevis för att samvetena hos de människor som kände sig bundna vid Guds ord, inte blivit avtrubbade.

Att denna protest höjdes trots att statens tvångsåtgärder antog formen av dödshot ländar alla de män och kvinnor till ovansklig heder - *för första gången sedan århundraden dog människor åter i Tyskland för Kristi skull som martyrer och blodsvittnen.*” (MR:s kursivering)

Så långt Günter S Wegener.

Några av de tappaste och yngsta i denna martyrskara var ungdomarna vid Münchens universitet. Deras öden är också något av det mest gripande. De samlades till dolda protestmöten och började författa och distribuera frihetsblad från en konstnärssateljé i München.

forts nästa sida

ett rop om frihet...

I desperation slängde de sina frihetsblad från universitetets tak. Där ligger de på den fuktiga gatstenen än idag, förevigade till ett minnesmonument över Vita Rosen.

Martin Lind

Svensk biskop. Utgav 1975 sin imponerande doktorsavhandling om Kristendom och nazism. Vi står i tacksamhets-skuld till honom.

Herbert Tingsten

Professor i statskunskap. Ledande humanist. De kristna borde ha lyssnat mer på Tingsten när det gäller fascismen och katolicismen i 30-talets Europa.

Sophie Scholl

21 år. Student i München. Hon blev, tillsammans med sin bror Hans, en av martyrererna i Tredje Riket. ”Sophie”, sa modern sakta vid sitt sista besök. ”Kom ihåg Jesus.”

De kallade sig Vita Rosen. I flygbladen uppmanade man tyska folket till motstånd mot tredje riket och att stå upp för friheten och den kristna tron. Det var den första öppna protesten i Nazityskland i sitt slag och skakade regimen i grunden.

Vita Rosen distribuerade på detta sätt 6 upplagor av sina frihetsbrev. När den 7:e skulle distribueras gick något snett. Gestapo kom dem på spåren. I desperation slängde de sina blad från universitetets tak. Där ligger de på den fuktiga gatstenen än idag. Förevigade till ett minnesmonument över Vita Rosen.

*Det står
bortom
allt rimligt
tvivel att
"det 1000
åriga Tredje
Riket" pekar
fram mot
Antikrists
Rike.*

Samtliga ungdomar samt en professor dömdes till döden genom halshuggning.

Sophie Scholl stapplade in i rättssalen. Hennes ben var brutet efter tortyr och hårda förhör.

Roland Freisler - en av tredje rikets mest sadistiske domare - dömdo henne till döden genom giljotin. Samma dag.

Det var den 22 februari 1943. Hennes brott var ett rop om frihet.

Hon var 21 år och hennes bror **Hans**, följde henne strax efter.

Dietrich Bonhoeffer (1909

-1945) den outtröttlige människorättskämpen, teologen och en av de ledande i Bekännelsekyrkan mötte också döden. Delvis genom släktskap befann han sig i "gränstrakterna" kring attentatet mot Hitler. Han häktades 1943. Avrättades tillsammans med de två högt uppsatta officerarna Hans Oster och underrättelsechefen amiral W Canaris i koncentrationslägret i Flossenbürg i gryningen 9 april 1945. Bara några dagar innan de amerikanska soldaterna nådde fram till lägret.

Ett slutord av Wegener:

"Då Tyskland fullständigt bröt samman bokstavligt hetsat till döds av en storthetsvansinnig diktator kunde kristna inom alla kyrkor säga om sig själva att de inte svikit tron på - sin Herre Jesus Kristus.

Med Martin Niemöller i spetsen bekände (kyrkorna) 18 oktober 1945 sin skuld inför Gud och människor och kallade hela det tyska folket till botgöring.

- Med stor smärta säger vi: genom oss har oändligt lidande dragits över många folk och länder - vi anklagar oss själva för att vi icke bekant modigare, icke bitt trognare, icke trott gladare och icke älskat mer brinnande. Nu skall vi börja om i våra kyrkor. Stödda på den Heliga Skrift, med största allvar inriktade på kyrkans ende Herre griper vi oss an med att rena oss från för tron främmande inflytelser och skapa en ny tingens ordning."

Förunderliga är Herrens vägar - vem skulle kunna ana att vi ur mörkret i det krigshärjade Europa skulle få de renaste och ljusaste förebilder på tro och mod.

Från martyrskanan i Tredje Riket.

Liksom när himlen var som mörkast över Golgata kulle då - öppnades vägen till pånyttfödelsens under. Genom att var och en som ser upp till Honom skall ha evigt liv. ■

Hälsningar från

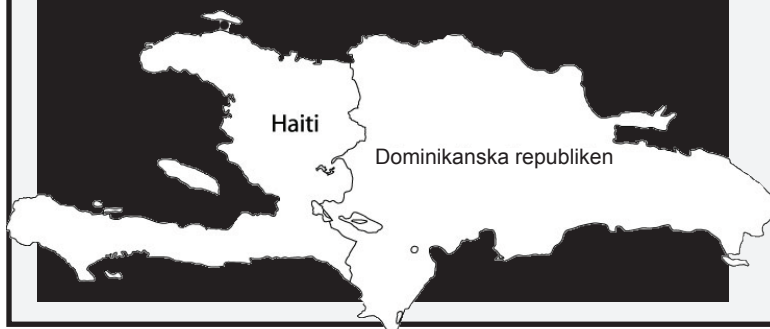
Barnvälsignelse

Lill och Jan Egil Hafsahl besökte församlingens missionsarbete i Dominikanska republiken under mars månad, ett besök som var till stor glädje och uppmuntran för oss alla. Med en serie bibelstudier som Jan Egil hade om tabernaklet som förebild på frälsningen, fick församlingen god uppbyggelse. Under besöket hade vi också en glädjefylld samling med barnvälsignelse där många familjer deltog och bad om förbön för sina barn. Därefter var det dop till Kristus då två haitiska kvinnor beslutat sig för att följa Jesus.

Stöd missionen

Pg 44 10 05 - 6

n Dominikanska republiken!

Ombyggnad i Palavé

Sedan september månad 2012 tar vi i Palavé emot ett sextiotial barn som varje morgon måndag till fredag får frukost. Behoven av att ge barnen frukost är stort varför vi nu byggt om frukostserveringen. Genom att en vägg tagits bort och nya bärande pelare gjutits så har både kök och frukostrum blivit större. Så småningom räknar vi med att kunna ta emot 100 barn varje morgon. Dessutom söker vi efter en lämplig ugn för att baka eget bröd. På bilden till vänster syns församlingens egen murare Lucson förbereda för ett nytt innertak. Till höger är det Simon som röjer för att ge plats åt det nya takvirket.

Missionen behöver ny bil

Den planerade resan till Haiti tillsammans med Lill och Jan Egil Hafsahl fick ett snöpligt slut strax före gränsen, då upphängningen i bilens bakaxel gick sönder. Med hjälp av en duktig svetsare kunde bilen lagas provisoriskt och vi lyckades återvända till Santo Domingo. Bilden visar hur Zebastian, Sean och Jan Egil begrundar haveriet. Den provisoriskt lagade bilen används för korta resor men måste bytas ut.

Jan Egil och Lill Hafsahl:

- Man måste uppleva heliga vansinnet!

- Hela livet är ett evangelisationsarbete. Är inte livss vittnesbörd om den kärlek vi har fått och ger ut, då är mening med att arbeta. Det är vår livsstil som människor upplever som annorlunda, och då börjar de lyssna.

Intervju: Stina Fridolfsson

Då Jan Egil Hafsahl förra året fyllde sextio år, fick han som gåva en inbjudan att tillsammans med sin fru Lill besöka Maranataförsamlingens missionsarbete i Dominikanska republiken. Jan Egil har betytt mycket för detta missionsarbete, då han redan under åttiotalet under några månader besökte oss i Dominikanska republiken, och var till stor hjälp och stöd i arbetet. Både med sin förkunnelse, och med att delta i kampen för att några fångar som suttit oskyldigt fängslade många år skulle friges. Efter

tjugofem år, var Jan Egil och Lill nu åter tillbaka på besök. Också denna gång förmedlade de stor välsignelse, främst genom en serie bibelstudier i Palavé. Vi hade nog önskat att för tidningen Midnattsropets räkning få göra en grundlig intervju där Jan Egil och Lill berättat hela den fascinerande och trosstärkande skildringen om bakgrunden till det församlings- och missionsarbete de förestår, men vi begränsar oss till att ta med främst hur missionsarbetet i Rumänien utvecklades.

Vad var det som gjorde att ni började arbetet i Rumänien?

Jan Egil och Lill Hafsahl just framme vid Comunidad Maranatas hus i Santo Domingo.

- Jag hade tidigare åkt runt i alla länder i Östeuropa och spridit biblar, men hade ännu inte sett Rumänien. Jag ville gärna åka dit också, så en grupp från storfamiljen åkte med mig. Vi hade några adresser till folk vi ville hälsa på,

bland annat i Bukarest. Men det gav inte så mycket, de hade halkat in i framgångsteologin, så vi reste vidare. Det som verkligen grep och tog tag i oss, var den sociala nöden. Vi kom rullande in i Arad och då, för 14 år sedan,

det

tilen ett r det ingen skor ser och

fanns ingenting av de varuhus och moderniteter som finns i dag. Staden bar gammelkommunismens prägel, med tiggare och social nöd. Allt var grått och trist. Det första som tände oss, var den sociala nöden. Den andliga nöden kände vi inte så mycket till då.

När vi kom hem, sa vi: Vi kan göra ett av två ting. Vi kan blunda och glömma allt – sluta reflektera över att det i Europa fanns en sådan nöd som vi hade sett. Vi trodde inte det var möjligt.

Ni satt alltså hemma i storfamiljen och samtalade över saken. Och vad kom ni fram till?

Lill: -Vi bestämde oss för att vi skulle göra något. Vad vi

skulle göra, kunde vi väl inte med detsamma tänka ut klart, men vi bestämde att några av oss skulle resa ner och undersöka vad vi skulle kunna göra. Vi tänkte först då på en social insats. Så reste Jan Egil med ett par av ungdomarna ner, och besökte först en familj i Bukarest som vi kände, och fick bo hos den första tiden. Vi blev också erbjudna ett hus där, men det var alldeles för litet. Och vi kunde inte heller inleda samarbete med församlingen där. Det var en baptistförsamling som tyckte att vi kunde öppna ett barnhem. Men vi ville i vårt arbete nå familjerna, vi hade en helt annan församlingssyn.

Jan Egil: Vi åkte ut i landet och började söka hus. Vi tittrade på mer än femtio hus. Och vi hittade inget lämpligt, förrän vi kom dit vi är idag, i Arad.

Detta hus förvärvades på ett mycket märkligt sätt. För egentligen var huset alldeles för dyrt för Pilgrimsfolket, och de försökte slå det ur hågen. Men så fick Jan Egil en ingivelse att åka tillbaka till ägaren, och erbjuda 112.000 D-mark – inte mer och inte mindre. Den summan var lägre än hälften av priset som var begärt. Efter en del parlamentering, så gick ägaren med på köpet. Så gick det till att Pilgrimsfolket förvärvade ett mycket gediget hus i Arad, som fortfarande tjänar som evangelisationscenter för Pilgrimsfolkets arbete i Rumänien.

Jan Egil fortsätter berätta:

-Vi kom till en plats som hette Ceala, där det fanns mycket fattiga människor. Men en syster i församlingen vi besökte, berättade för oss att även om de hade det fattigt och svårt, så fanns det människor i närheten som hade det ännu svårare. Och så tog hon oss med till Santoma. Där var det ju katastrof. Jag minns att när jag var inne hos en familj,

så rörde jag vid något som jag trodde var en svart vägg, men det var ett fönster. Helt svart.

I och med att ni nu köpt ett hus, var ni ju tvungna lägga upp en strategi för arbetet?

-Ja, det var ju främst att vi måste göra något för att hjälpa dessa fattiga och tiggare. Ganska snart köpte vi ännu ett hus, dit vi fraktade och sorterade kläder och annat som vi fått i våra insamlingar för de fattiga i Rumänien.

I början körde Pilgrimsfolket transporter, med vad som samlats in för hjälpinsatser, i sina små bilar. Sedan blev det så mycket som strömmade

hotade att fördrivas av samvetslösa exploatörer. Santoma skulle jämnas med marken. Men Pilgrimsfolket lyckades köpa hela byn!

Jan Egil berättar om hur Pilgrimsfolket började reparera de fallfärdiga husen, borra efter vatten, osv. De tog itu med ett socialt projekt att lyfta hela byn ur en fruktansvärd misär. Men Pilgrimsfolket ville ju också börja mötesverksamhet, och syskonen undrade hur de skulle lägga upp det. Så fick Jan Egil en natt en vision; han liksom såg framför sig en massa barn med upplyfta händer, prisande Gud. Var någonstans, Herre? undrade

- Jag har sett ett hus, och hur barn står där och prisar Gud. Syskonen kom överens om att de skulle bygga möteslokal.

En av dopskandidaterna vid dopet som också syns på den stora bilden.

in vid insamlingarna, att de köpte en lastbil och fraktade med. Numera fraktar de med långtradare i containrar. När hjälparbetet växte, kom Santoma på tapeten, för människorna som bodde där blev

Jan Egil. Här! Var svaret. Och så såg han huset. Det var ett gammalt stall i Santoma. Här kommer barnen att prisa Gud! Visst hade han sett det där gamla stallet. Därinne stod ett par hästar. Men det blev klart

för Jan Egil att här var platsen som Gud gett dem för detta ändamål.

Hemma i Norge berättade Jan Egil om denna drömsyn i ett församlingsmöte: -Jag har sett ett hus, och hur barn står där och prisar Gud. Syskonen kom överens om att de skulle bygga möteslokal av detta gamla stall.

Och Pilgrimsfolket började reparera och göra iordning detta hus för att kunna ha möten där. Innan de planerade för möteslokal, hade de beställt 10.000 Nya Testamenten på rumänska, för att sända med alla som fick ett paket kläder. Så småningom började man så med barnmöten. Och Jan Egil berättar med rörelse hur han upplevde att första gången i verkligheten få se barnen prisa Gud med upplyfta händer, som han fått se i sin syn.

-När vi inbjöd till barnmöten, kom alla. Vi hade ingenting annat än barnmöten. Och så växte arbetet. Vi utökade verksamheten med bönemöten och bibelstudier. Sedan byggde vi också skola där, eftersom barnen annars måste åka lång väg varje morgon till skolan i staden och komma

till. I flera hus stod vatten på golvet. En gammal man hade satt sin säng med de fyra benen i plåtburkar, för att skydda mot vattnet så att de inte ruttnade. Där saknades fönster och dörrar i många lägenheter. Många hade höns och grisar springande inne i husen. Det var lerigt överallt. Vi började gjuta trottoarer, grävde för vatten, osv.

Människorna i Santoma var etniska rumäner. Men så småningom kom ni i kontakt med zigenare?

-Dem träffade vi först på soptippen. Vi har utvidgat hjälparbetet med utdelning av kläder till att omfatta allt större område. Vi skriver upp namn på alla vi besökt, och vad de fått. Varje månad måste vi lämna in redovisning till myndigheterna på att de förnödenheter vi för in i landet verkligen delas ut, och att vi inte säljer dem. Sista gången vi kollade, hade vi passerat 30.000 i antal av dem vi förmedlat hjälp till. Och det är få som fått besök bara en gång.

Jan Egil berättar om hur människorna i början kom rusande när de körde ut säckar med kläder. De rev och slet för

Jan Egil håller en av församlingens yngsta under en barnvälsig-nelse i Adea.

behov, handikappade osv. Allt detta skrivs upp på speciella listor, som man går efter för att sedan åka tillbaka med vad som behövs.

Jag måste äntligen fråga: Allt detta arbete är ju oerhört krävande. Blir det inte en konflikt mellan att satsa för att hjälpa socialt utarmade människor och att få ut evangelium?

Jan Egil svarar: Vi måste ta i beaktande vad som sägs om en rätt fasta i bibeln. "Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria,

Idag har vi möten sex kvällar i veckan. Och nu håller vi på att bygga upp en tredje församling. Hur det ska gå till, vet vi inte.

Lill: -Jag vill bara säga en sak när det gäller konflikten mellan hjälparbete och evangelium. Jag tror att hela livet är ett evangelisationsarbete. Det är livsstilen det kommer an på. Är inte den ett vittnesbörd om den kärlek vi har fått och ger ut, då är det ingen mening med att arbeta. Det är vår livsstil människor ser och upplever som annorlunda, och då börjar de lyssna. Så jag tror inte att det blir någon konflikt med det sociala hjälparbetet. För det här är vårt liv. Vi har inte något annat liv. Det är inte så att vi idag har hjälparbete och i morgon går på teater. Vi lever inte på det sättet. Vi har hjälparbete hela tiden. Och därför blir det ingen konflikt.

I och med att ni började med mötena, kom människor till tro, och har låtit döpa sig?

-Ja. Och även Adea, ett samhälle som ligger nära ungerska gränsen, kom vi till på grund av att man ringde oss och talade om att ett hus brunnit, och att där fanns människor som blivit hemlösa. De var zigenare, och vi hjälpte dem bygga upp huset igen. Borgmästaren, som stod därbredvid och såg huset i ruiner, hade riktigt

Lill vittnar under ett torgmöte i Oslo.

hem sent på eftermiddagen. Även förskola sattes i stånd. Så småningom också en butik för dagligvaror. En gammeldags lanthandel, där man idag har tre anställda.

Hela tiden har Pilgrimsfolket reparerat och byggt hus. De har anställt folk att hjälpa

att hinna få tag i något innan allt var slut. Nu känner man Pilgrimsfolket, och vet att de kommer med jämna mellanrum och delar ut kläder och förnödenheter. De besöker hemmen, gör listor över behoven, storlek på kläder och skor, om det finns speciella

-Det mest angelägna är att Skördens Herre driver ut arbetare till skörden.

bryt sönder alla ok..." (Jes 58) Det är vår basis. Det är klart att det alltid finns en risk att bara bli en humanitär hjälporganisation. Det vill vi inte. Men vi får tänka på modellen man angav i Frälsningsarmén: Det är svårt att predika för människor med tom mage.

roligt åt att ytterligare en zigenarfamilj blivit blottställd. Men han blev efterhand helt förvandlad och har uttryckt stor respekt för vårt arbete. En syster som bor i Adea och har släkt i Norge, berättade vid ett tillfälle för oss att innan vi kom till Adea, så var det bara fylleslagsmål och elände varje natt. Hela Adea var som ett helvetets förgård. Hon hade bett så mycket för Adea, och upplevde ett sådant bönesvar i den förvandling som skett. Nu sitter människorna i mötena och prisar Gud. Det måste vara evangeliets makt! I Adea har ett åttiotal personer blivit frälsta och döpta sedan Pilgrimsfolket började arbeta där. Samhället är inte stort, kanske det har två tusen inneboende. Och, som en antagonist en gång i ilska sa: -Innan ni kom fanns inte en enda "pocait" (frälst och döpt) människa här, men nu har vi "pocaiter" på varenda gata! Ordet "pocait" används som skällsord för evangeliskt troende.

Det där var alltså två vittnesbörd, ett med positiv och ett med negativ laddning!

Jan Egil: -Alla har inte blivit bevarade. Det finns de som gör lättvindiga beslut, men de faller snabbt bort. När jag döper, så döper jag på deras egen bekräftelse. Jag intervjuar dem i mötet innan vi döper. Jag frågar om de tror på Jesus som sin Frälsare, och hur länge de vill följa Honom. Och de brukar svara att de vill följa Jesus hela livet, till sin död. Och på den bekännelsen döper jag dem. I Adea byggde vi en möteslokal, som var för liten redan innan vi var färdiga, så vi fick bygga en till. Den mindre lokalen hoppas vi kunna använda för alfabetisering av många som inte kan läsa.

Nu arbetar ni alltså på ett tredje ställe?

-Ja, där också började det med att vi kom för att dela ut kläder och förnödenheter.

Det finns i stort sett tre grupper vi kommer i kontakt med. Dels är det rumäner. Så är det rumänska zigenare. Och så är det ungersktalande zigenare i Rumänien.

På det tredje stället, Tipari, håller syskonen i Pilgrimsfolket oförtrutet på med att göra iordning en lokal av ett hus med jordgolv som man förvärvat. Där hoppas man nu få tid och kraft att ha möten. Behoven är stora, där finns också redan flera nydöpta syskon.

Många har fått hjälp att göra iordning sina hus. Och då många också är arbetslösa, så

Om en zigenare kommer till ett möte, visst kan han vara med, men han blir kallsinnigt mottagen.

Vad upplever ni som mest angeläget? Vad har största prioritet i arbetet?

- Jag önskar att veckan var dubbelt så lång och att det fanns tre gånger så många arbetare, säger Jan Egil med ett litet vemodigt leende. Så blir han allvarlig och fortsätter:

-Nej, men det är nästan så man inte får överblick. För det finns ju en sådan enorm potential, och behoven så många.

Lill: -Det mest angelägna är

-När man kommer till vårt arbetsfält i Rumänien och ser hur människor strömmar till, att de går långa vägar för att få vara med på möten, så upplever man att det är skördetid. Vi hade dop häromsistens i en å. Folk kom dragande långa vägar med kärror och vagnar över åkrar och ängar för att komma dit.

Jan Egil och Lill berättar om hur de större evangeliska församlingarna i Arad, där det finns så mycket ungdomar, ändå inte engagerar sig för att hjälpa och evangelisera bland behovets barn. Pilgrimsfolket upplever närmast ett förakt

- Man upplever att det är skördetid.

Glädjestrålade ansikten under ett möte i Adea. Lokalen på bilden blev snabbt för trång. Numera samlas församlingen i en större lokal.

anställer Pilgrimstjänst en del för att hjälpa till att bygga för andra. Hälften av sin lön, får de då avdrag på för att avbetala den hjälp de själva fått.

Hela tiden är det ett växande behov. I varenda samhälle finns nödrop: kom till oss! De församlingar som finns i Rumänien, är i allmänhet inte intresserade av att verka bland fattiga och zigenare. I Adea finns en baptistförsamling som har möten på ungerska. De har kanske tiotolv medlemmar. Gruppen är ganska hermetiskt tillsluten.

väl att Skördens Herre driver ut arbetare till skörden, tror jag.

Jan Egil: -Ja, om det inte kommer fler arbetare, så begränsas våra möjligheter.

-Vi säger ju också i Norge att skörden är stor, men vi ser aldrig något, säger Jan Egil, nästan trotsigt. Här ser vi ju hur människor strömmar in.

Vi ser ju både i Norge och i Sverige att väldigt få människor kommer till mötena. Det verkar som om materialismen har helt dövat de andliga behoven.

från dessa församlingar för att de arbetar bland de fattiga zigenarna. De första åren fick de många inbjudningar från församlingar, som troligen hade förhoppning om att få hjälp att bygga kyrkor. Men idag kommer ingen inbjudan.

-Vi har blivit kristenhetens zigenare, konstaterar Jan Egil. Nästan litet stolt!

Var tror du vi är nu i tiden, ur eskatologiskt perspektiv? Är vi med och påskyndar Jesu tillkomme?

-Helt klart. Så säger Guds

Ord. Skaran skall bli fulltalig. Men frågan är hur länge vi kan hålla på. Kommer inte nya krafter som vill vara med och satsa, så stannar arbetet upp. Vi är inte längre unga. Vi får fysiska krämpor, och det begränsar möjligheterna.

Vad tror du om nästa generation?

-Var och en måste uppleva sin väckelse, sin kallelse. Utan den kan man inte helhjärtat gå in i tjänsten. Jag önskar att alla kunde uppleva det heliga vansinnet.

Jan Egil erinrade sig hur det var då han och Lill som nygift par beslutade sig för att satsa för evangelium:

-Jag minns hur vi gjorde. Allt vi hade, sålde vi på loppmarknad. Jag har ingenting kvar som påminner om att vi haft ett bröllop. Allt sålde vi. Vi var tre familjer som hade tre kylskåp – ja, vi sålde två. Risken är nu att vi har det litet för bra. Vi gjorde tavlor

av ståltråd, och gick runt och sålde dem. Så var det en fabrik i Gjøvik som gjorde täckjackor. Av spillmaterialet som vi fick tag i, sydde vi dockor som vi sedan sålde. Vi hade ingen bil, jag drog runt med en barnvagn fylld med dockor och försökte sälja. Jag knackade dörr med famnen full av dockor. Föreståndaren för Pilgrimsfolket sålde dockor! Sedan var man ganska körd. Man hade inte mycket att skylta med för världen. Men det var helt nödvändigt att uppleva detta. För det första lärde vi oss var vi hör hemma. Vi var inte någon medelklass här. Vi stod ute och sålde små grejer – exempelvis små kroker att sätta kaffepannan på. Och sedan alla år vi åkte runt och sålde korv! Vi höll på frysa ihjäl i hela Norges land där vi stod på marknader och hade vår tidning Pilgrimen, korv och kassetter. Vi slet som hundar. Det var en tid som

präglade oss.

Och nu kommer en ny generation, som inte upplevt detta?

-Det är naturligtvis inget mål i sig att vara så fattig som möjligt. Missionen i Rumänien skulle vi inte klara med vad vi hade i inkomst de åren. Missionen i Rumänien kräver stora summor. Så vi tackar Gud för att vi har fått andra arbetsmöjligheter som vi tjänar pengar på. Och våra ungdomar sliter och arbetar osjälviskt på ett oerhört fint sätt dygnet runt. Men vi måste ständigt påminna oss om varför vi håller på. Vara gripna av det heliga vansinnet. Påminnas till exempel om abortkampen. Har du inte jobbat med materialet under något halvår, så blir argumenten sämre. Det här med fackföreningen, skolan, barnomsorg, militärtjänst – risken är att vi blir avtrubbade. Vi behöver ha samtalsmöten

och ständigt bevaras fräscha i ideologin.

Lill: -Jag tror att man måste uppleva främlingskapet. Att man inte trivs i världen. Om man upplever att man trivs i världen, att det är ok med tillvaron här, så tror jag att det heliga vansinnet upphör. Vår tillvaro måste vara ett utanförskap. Vi tillhör inte den här världen. Vi trivs inte här.

I missionsarbetet gör vi vad vi kan för att lyfta det fattiga rumänska folkets standard. Men när vi har gjort vad vi kan, så har de i alla fall sämre situation än vi någonsin hade när vi hade det som sämst.

Vad vill du att läsaren får med som det allra viktigaste från den här intervjun?

Jan Egil svarar, fast och beslutsamt: -Det är att tiden är kort och Jesus kommer snart. De som ska vinnas, måste vinnas nu. ■

Ge ditt stöd till arbetet i Rumänien

Maranataförsamlingen förmedlar din gåva, Pg 44 10 05 - 6 Märk: RUMÄNIEN

Kontaktuppgifter till Pilgrimsfolket i Norge:

Adress: Trondheimsvn. 71b, 2072 Dal **Telefon:** +47 63 96 12 20 **Fax:** +47 63 96 12 10

E-post: post@pilgrimsfolket.no **Hemsida:** www.pilgrimsfolket.no

MÄRKET

– Hur långt har vi kommit?

Appell av Gösta Karlson

Det har förunnats mig att mer än ett halvt sekel syssla med de eskatologiska tingen. Jag har alltså föreläst om Bibelns profetiska förutsägelser. Ämnet är enormt och har under de här åren samlat mycket stora lyssnarskaror. Olika ämnen har tagits upp och jag har också fått många frågor – en del av spekulativ karaktär, men dem har jag inte befattat mig med.

En fråga som då verkligen inte är av spekulativ art men som många undrat över är ”märket” på hand och panna som människor ska bära för att alls få köpa och sälja under den antikristliga tiden. Några har gjort streckkoden på våra varor till just detta fenomen. Det ligger väl något i en sådan tanke, bara man inte hårdtrar det allt för mycket. Ganska märkligt är det att flera av våra stora banker numera inte befattar sig med kontanter i någon form!

Följande skriver jag inte för att på något sätt skapa sensation. Jag vill bara att det skall få vara ett observandum om hur långt framme vi verkligen är i den eskatologiska agendan.

Det är orden i Uppenbarelseboken 13:16 som ligger till grund för denna tanke:

- Och det (vilddjuret) förmår alla, både små och stora... att låta giva sig ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal.

Nu står det ju på en gång klart att detta inte gäller de frälsta människorna. Det stod ju att det förmår alla. Om Guds utvalda vore kvar i den stora vedermödan, som ju detta ord avser, då kunde det ju inte vara sant, eller hur? Hellre än att ta märket och gå förlorad för tid och evighet, så skulle miljoner pånyttfödda människor vägra. Precis som fordom

då martyrskap föredrogs framför detta outtalbara scenario: förlorad... Jesus har dessförinnan hämtat sin dyrköpta brud.

Men nu tillbaka till märket. New Age-anhängare och andra menar att vi nu går in i en ny epok. En som tagit de här teorierna till sig är den amerikanska kongressens förre talman **Newt Gingrich**. Han var en av de hetaste kandidaterna till presidentämbetet vid det senaste stora valet i USA. Det är inte i första hand torgmöten eller liknande han använder sig utav. Hans företagsstödda media når hela Amerika och internet är ett hans stora forum. Så gott som varje gång han framträder, vid sidan av senaten, så håller han upp ett datachip. Han talar då på fullt

allvar om att man ganska snart kommer att plantera in det i människokroppen. Läkare av olika fack ska alltså göra ett mindre operativt ingrepp och så fixera chipset i kroppen. Det är sant att en del kallar honom för futuristisk populist utan verklighetsförankring. Andra ser honom som en guru, visionär eller liknande.

Nu är det ändå värt att notera att ovanstående inte är framsprunget från en överhettad evangelisthjärna, utan det är USA:s tredje makthavare i rangordningen som sagt detta.

Ovanstående är bara ett av många andra tidstecken som bådar nådestidens slut och Kristi tillkommelse. **MARANATA** – du vår Herre kom! ■

Den amerikanska kongressens förre talman Newt Gingrich talar på fullt allvar om att man ganska snart kommer att plantera in ett datachip i människokroppen. Ett observandum om hur långt framme vi verkligen är i den eskatologiska agendan.

Newt Gingrich under ett tal i Iowa 2011.

Mitt hem i Guds församling

Vittnesbörd av Magdalena Vidén

De fick möta Jesus, fick ett nytt liv och valde att leva tillsammans, tjäna och hjälpa varandra i syftet att bygga Guds församling som Guds ord lär: "Alla troende var tillsammans och hade allting gemensamt. De sålde sina egendomar och allt vad de ägde och delade ut till alla, efter vad var och en behövde..."

Tillsammans tog de steget att bo och arbeta i 'storfamilj'. Med delad ekonomi och med samma mål i livet, hjälper och stöttar de Maranataförsamlingens missionsarbete i Dominikanska republiken och Haiti. Många frågar hur det är möjligt att leva på ett sådant sätt, och svaret är alltid detsamma: Trots många svårigheter och personligheter som krockar på otaliga vis och trots mänskliga brister, har de EN sak som driver dem att ändå fortsätta: Trosvissheten om ett liv bortom det vi har här, ett längtande hjärta som ropar MARANATA! – Kom Herre Jesus!

odelade meningar och diskussioner. Men det finns också en djup kärlek sinsemellan syskonen, en kärlek som binder oss samman och står fast i alla väder. Samhället kan locka med än det ena och än det andra, men tillsammans med vänner och familj är lilla jag med och bygger Guds församling - Kristi kropp här på jorden, där Jesus är huvudet och vi får vara lemmar i hans kropp.

Livet som en kristen i den här världen är ingen dans på rosor. Bibeln varnar oss och talar om att som Kristi efterföljare

världen som vill dra mig bort från Gud. Men när allt blir som svårast påminns man om att man får vila i Guds hand. Han är större än allt motstånd man kan möta i den här världen. Om Gud får uppfylla mig med sig själv genom sin helige Ande, så finns det ingenting som kan ta ifrån mig den tro och den visshet om att Han är med i smått och stort. Han vill och kan leda mig på rätta vägar, ända hem!

Min bön är att fler ska nås av budskapet om vår Frälsare, och tillsammans med mig och många andra ta emot gåvan att få vara Guds barn - syskon till varandra och till Jesus! Och vara en del av Guds familj - Guds församling. Att där få daglig gemenskap med likasinnade och aldrig få känna sig ensam med sin tro, är något varje kristen behöver. Gud behöver oss tillsammans, som sin kropp, och vi behöver varandra. Och i Hans församling finner vi trygghet, och det är en vilostad för varje trött pilgrim som kämpar för Guds sak.

Och för dig som ännu inte tagit emot det eviga livet - Kom till Jesus! Han kan bli mer för dig än vad du någonsin kunnat föreställa dig, och Han kan fylla upp alla tomrum som finns i din själ. Du behöver bara tro att Han finns, tro att Han gav sitt liv för alla dina synder. Acceptera och ta emot Honom som Frälsare i ditt liv. Glädjen du får i Jesus är långt mycket större än all den glädje du kan finna i den här världen. Och du blir fri! ■

Att få daglig gemenskap är något varje kristen behöver. Gud behöver oss tillsammans, som sin kropp, och vi behöver varandra.

Vem hade kunnat ana att jag, en enkel tjej från Bromma, skulle få en sådan förmån att få leva mitt liv tillsammans med syskon i Herren som delar samma tro som mig, som har samma mål i livet och samma hopp för evigheten. Jag har valt att dela min tid, mina krafter och min vision tillsammans med storfamiljen i Maranataförsamlingen. Vi är i Guds familj, och precis som i de flesta familjer så uppstår det bråk, 20

kommer vi att få utstå svåra förföljelser. Vi lever i Sverige, i ett modernt samhälle där det kan vara svårt att tänka sig att en blodig och fysisk påtaglig förföljelse skulle bryta ut. Kanske är det sant, men ser du ut över samhället idag kan du omöjligt undgå att se en fruktansvärd förföljelse som vill frånta den kristne all rätt att sprida budskapet om Gud. Många gånger har även jag fått känna på hån, psykisk förföljelse och lockelser från

- Vilken besvärlig unge!

Vittnesbörd av Ulla Näsholm

En av Midnattsropets redaktörer, Ulla Näsholm, ger oss här ett gripande vittnesbörd från när hon endast fem år gammal blev helad från tuberkulos. Åren har gått och Ulla har nyligen fyllt 75 år. Redan under tidiga år kände hon en kallelse till att bli missionär. På grund av sin hälsa var det knappt tänkbart. Gud hjälpte henne att klara av en barnmorskeutbildning och utsänd av Maranataförsamlingen har Ulla under många år varit till stor välsignelse i missionsarbetet i Domini-kanska republiken.

- Jag vill berätta om ett personligt Guds under jag var med om i femårsåldern. Rubriken är en kommentar från personalen på avdelningen där jag låg. Det är 70 år sedan och jag har aldrig tidigare berättat om att Gud helade mig från den då obotliga sjukdomen tbc. För att jag inte skulle glömma att det var Gud som

gjort mig frisk poängterade min pappa det gång på gång. Jag har alltid tackat Gud som under hela livet tagit hand om mig, hjälpt mig och gett mig kraft.

I drygt ett år var jag inlagd på ett barnsanatorium i Sundsvallstrakten. Mest på ett enkelrum. En sådan gång kom jag på att om jag slutade hosta så skulle man tro att jag var frisk och så skulle jag skickas hem. Varje gång någon kom in slutade jag att

klarad och immuniserad mot sjukdomen. Det var då pappa inpräntade i mig när han sa: "Du ska veta att det är Gud som helat dig." Det är först nu jag berättar om det mer offentligt, och det handlar inte enbart om att jag under min barndomstid mest var sjuk.

På den tiden var det så "skämmigt" att ha haft en sjukdom som det då inte fanns medicinering mot. Jag fick börja skolan

så ville jag ändå inte vara avvikande.

- Gud ger oss möjlighet att tjäna och möta Jesus. Tiden är kort och för var och en av oss är det viktigt att leva i hans tillkommelse. Maranata - Jesus kommer! ■

Gud helade mig från den då obotliga sjukdomen tbc.

hosta för att börja igen nästan innan personalen hunnit lämna rummet och stänga dörren. Det blev ett tvärt slut på mina försök till hemresa när de en gång sa: "Vilken besvärlig unge som slutar hosta när vi kommer och fortsätter när vi går ut." Så avslöjades jag i mina försök att få åka hem.

Ungefär ett år senare skrevs jag mot alla odds ut, friskför-

senare än jag skulle ha gjort och där ville jag inte på något sätt vara udda eller annorlunda. Därför deltog jag i tävlingar och liknande men kom alltid sist och blev sämst. Trots att mina föräldrar och doktorn avrådde mig från att delta i gymnastik och tävlingar

Ulla Näsholm från tidiga barnår.

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

- Jag lämnade katolska kyrkan för att följa Jesus

- Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet, för att gudsmänniskan skall bli fullt färdig, väl rustad för varje god gärning. (2 Tim 3:16-17)

Från en kristen tidning läste jag under rubriken "En pingstvän blir katolik" en intressant och unik artikel. För mig var den intressant av två anledningar. Inte att han blev katolik, många människor blir katoliker, men det faktum att han var pingstpastor och blev katolik. Det intresserade mig för att jag själv tidigare var katolik men också för att jag lämnade den katolska kyrkan, för att bli en efterföljare till Jesus Kristus. Några av er kanske har läst den här artikeln i Dagen. Jag tyckte lite synd om brodern som tog det här beslutet. Och jag förstod att den här unge brodern hade gått med i katolska kyrkan av samma anledningar som jag lämnat den.

här pastorn undervisade som hade förmågan att urskilja och se varifrån hans undervisning kom? Eller är det, som i vissa sammanhang, tillräckligt att man har ett examensbevis eller ett intyg från en bibelskola? Sedan jag var ung och började min vandring med Herren kom jag till klarhet om att det inte är nödvändigt att gå en bibelskola eller ha bibelutbildning för att själv kunna förstå vad Bibeln undervisar; få urskiljningsförmåga och veta vad som kommer från Gud och vad som inte kommer från Gud.

Som jag sa förut var jag född och uppfostrad i en katolsk familj som följde de katolska traditionerna. När Gud genom

Han säger att han kände inspiration kring de mera katolska ämnena, exempelvis om Maria och helgonen, och som jag förstod det så ville han inte själv längre ta ställning och tänka omkring Skrifterna, utan han är nöjd med att lämna över till den katolska kyrkan för att låta den tänka åt honom. Som ett svar till reportern som intervjuade honom om Maria, helgonen och påven säger han i artikeln: "Jag lägger inte så mycket vikt vid vad jag tänker längre, det viktiga är vad kyrkan tänker." För mig är de här svaren väldigt överraskande, eftersom de kommer från en som varit pastor inom pingstkyrkan. Artikeln fortsätter: "Jag tror samma sak som katolska kyrkan gör,

jag böjer mig för det. Nittiofem procent av det som står i den katolska katekesen hade jag nog hållit med om redan tidigare." Det var väldigt överraskande för mig att läsa om en pingstpastor, speciellt att han höll med om nittiofem procent av det som stod i katekesen.

Det får mig att undra: Hur var hans undervisning inom pingstkyrkan? Var den influerad av den katolska undervisningen och dess doktriner? Och det får mig att undra: Undervisade han någonsin om Guds rena och sanna ord från bibeln? Undervisade han det som Paulus nämner om i Efesierbrevet; Guds hela och fulla sanning? Och jag undrar: Har Pingströrelsen förlorat sin urskiljningsförmåga? Var det ingen under alla år den

sin nåd öppnade mina ögon att förstå sanningen genom att läsa bibeln, vilket jag inte själv gjort tidigare, då kom jag till slutsatsen att jag inte var ett Guds barn. Jag var kanske barn till den katolska kyrkan men inte ett Guds barn.

Efter att ha läst Guds ord med eget förstånd så fattade jag själv beslutet att lämna den katolska kyrkan och lämna hela mitt liv till Herren Jesus Kristus. Det var ingen annan som beslutade åt mig, och ingen påverkade mitt tänkande. På det sättet fattade jag beslutet att ta emot evigt liv genom Jesu död på Golgata kors.

Det var inget tryck eller påverkan från de troende som jag nu träffat. Det var verkligen ingen som pressade mig till att

lämna den katolska kyrkan, men jag blev uppmuntrad till att själv läsa och förstå bibeln. Jag fick också många goda råd som att läsa bibeln på ett systematiskt sätt, att läsa hela bibeln och inte bara verser här och där!

Någon gav mig ett exempel: Tänk dig att du får ett brev från en vän. Du börjar inte läsa brevet i mitten eller i slutet eller plockar en mening här och där. För att du ska förstå vad din vän vill säga dig, måste du läsa brevet från början till slut som en helhet. Det var rådet jag fick: Läs bibeln som om du hade fått ett brev från en vän, från början till slut. Läs den systematiskt som en hel bok. De sa också: Om du verkligen söker sanningen, kommer du få ledning från den helige Ande.

Jag var en ny troende och visste inte mycket om den kristna tron förutom det jag hade lärt mig i de katolska traditionerna. Jag kände inte till de protestantiska eller evangeliska doktrinerna, jag hade aldrig hört talas om Martin Luther, Calvin eller Augustinus och de andra lärofäderna. Jag visste inte ens vad ordet doktrin betydde. Jag hade bara bibeln och det var bara den jag läste, och jag läste den systematiskt som jag hade blivit uppmuntrad till. Jag läste med ett öppet sinne och med ett efter sanning sökande hjärta och det dröjde inte lång tid förrän jag upptäckte saker som jag blev riktigt överraskad av. Jag upptäckte att mycket av det jag hade lärt mig i den katolska kyrkan stod i motsats till det jag nu läste och hur mycket den katolska kyrkan har gått fel och bort ifrån sanningen. De har avvikit mycket från den rena och sanna undervisningen från Herren Jesus Kristus och från hans apostlar. För att förstå de här sakerna behöver du inte vara en teolog eller ha gått på bibelskola. Det du behöver är ett öppet sinne och ett sökande hjärta. Då kommer du att se sanningen. Att upptäcka den här sanningen var revolutionerande för mig och jag kände att jag verkligen ville behaga Herren i mitt liv. Därför kan jag inte stå med ena benet på katolska traditioner och med andra benet i den kristna församlingen i sökandet efter bibelns sanningar.

Jag beslutade mig för att lämna den romersk katolska kyrkan. Det var inte lätt att ta farväl av traditioner och fostran som jag haft under hela mitt liv. Det är som att stå emot all sin bakgrund, familj och allt som man lärt sig. Men med Guds nåd så

tog jag det här beslutet och jag lämnade den romersk katolska kyrkan. Jag vill säga igen att ingen har utövat påtryckning på mig att ta det här beslutet. Det var en slutsats som jag kom fram till efter att ha läst bibeln. Jag läste bibeln som den ursprungliga källan. Och jag betonar bibeln, eftersom den katolska kyrkan menar att den inte i sig själv är tillräcklig, att det finns fler saker som Gud inte uppenbarade i bibeln, som också gäller för den kristna tron. Ofta refererar man till källor utanför bibeln för att övertyga människor om sin teologi, speciellt till

***Då jag tog av det vackra
guldsmycket från min
hals kände jag mig
plötsligt helt fri ifrån
alla vackra kedjor från
den katolska kyrkan.***

kyrkofäderna.

En av de första sakerna jag gjorde efter att ha blivit en troende var att bryta kontakten med katolska kyrkan. Nästa steg var symboliskt och det betydde mycket för mig. Tre år innan jag blivit en troende så hade jag fått en guldkedja med en Mariaikon på. Det här var en födelsedagspresent jag fått från mina föräldrar på min artonårsdag som betydde mycket för mig. Den hade ett stort känslomässigt värde för mig. Inte bara det att den föreställde Jungfru Maria, men det var en speciell gåva från mina föräldrar som jag uppskattade mycket.

När jag upptäckte sanningen i bibeln och vad Gud säger om avbilder och även om jungfru Maria, så visste jag att den här Mariaikonen inte hade någon betydelse för mig. Den kunde inte ge någon andlig hjälp och vägledning i mitt liv. Men fortfarande var det en gåva från mina föräldrar, så jag hade ett dilemma. Det var lättare för mig att lämna den katolska

kyrkan än att skiljas från smycket med Maria som jag fått av mina föräldrar.

Jag försökte resonera med mig själv genom att säga att jag inte tänker på att det är någon speciell Mariasymbol. Jag kan se på det som ett konstnärligt smycke, och jag kan fortfarande bära det under skjortan så att ingen ser det. Men desto mer jag läste bibeln, desto tydligare sa Herren till mig att det jag gjorde var fel. Till slut sa jag: Ja, Herre du har rätt, och beslutade mig för att ta av mig kedjan och ge den tillbaka till mina föräldrar. Jag var rädd att det skulle sårade dem att jag inte uppskattade deras gåva. Men när jag gav den tillbaka till mina föräldrar blev jag förvånad över att de inte alls blev sårade utan de visade mig full förståelse. Herren hade redan förberett deras hjärtan. Då jag tog av det vackra guldsmycket från min hals kände jag mig plötsligt helt fri ifrån alla vackra kedjor från den katolska kyrkan.

Till det yttre finns det många attraktiva ting som drar människor till den katolska kyrkan. Genom att ta av mig kedjan blev jag fri från denna attraktionskraft. Genom att jag hade ett ärligt sökande hjärta hjälpte Herren mig att komma fram till sanningen, och sanningen gjorde att jag verkligen blev fri.

Från den stunden har jag aldrig ångrat mig, eller tvivlat på att det var det rätta beslutet. Församlingen som jag gick med i hade ingen präst eller pastor, men jag upptäckte att nästan varje kristen broder och syster i den här församlingen hade större kunskap i bibeln än de präster som jag tidigare hade mött inom katolska kyrkan. Det uppmuntrade mig att försöka få en sådan kunskap om bibeln som de hade. Jag försökte läsa bibeln systematiskt och lära mig ännu mer. Desto mer jag studerade bibeln själv, och tillsammans med dem, blev jag mer övertygad om att beslutet jag hade fattat att lämna katolska kyrkan var det viktigaste beslutet jag hade gjort i hela mitt liv. Jag är ännu mer övertygad idag om att Gud är trofast i sitt ord, hans trofasthet förändras aldrig och hans ord är det samma i går, idag och i morgon.

Jeremias bok står det, och det är Herren själv som säger det:

- Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig om ni söker mig av hela ert hjärta. (Jer 29:13)

Du kan vara säker på att om du har det här ärliga hjärtat som söker, så kommer Gud aldrig göra så att du går fel. Därför gör

det mig så ledsen när jag hör att en pastor som kommer från en församling som borde stå på biblisk grund, lämnar sin församling för att gå till katolska kyrkan. Det har hänt i USA många gånger att folk har lämnat evangeliska församlingar och gått till katolska församlingar. Jag undrar om de inte läst och förstått Guds ord, om de inte studerat bibeln på ett enkelt sätt? Jag har läst flera vittnesbörd från personer som har gått från evangeliska församlingar till katolska kyrkan. Det ironiska är att de säger att den helige Ande har lett dem till att ta det här beslutet att gå till katolska kyrkan. Det är som att säga att den helige Ande bekräftar att sanningen finns i katolska kyrkan.

När jag läser sådana vittnesbörd brukar jag skriva ett stort frågetecken och utropstecken. Den helige Ande kommer nämligen aldrig att uppenbara någonting som står i motsats till vad det uppenbarade Gudsordet i bibeln säger. Den huvudsakliga uppgiften för den helige Ande är att förhålliga Herren Jesus Kristus – ingen annan än Jesus Kristus. Upphöja Herren Jesu Kristi namn över alla andra namn och hjälpa människor förstå att Jesus är vägen sanningen och livet, och att ingen kan komma till Fadern utom genom honom allena. Allt är tillräckligt för oss i Honom. I Jesus Kristus allena finner vi allt vad vi behöver för att leva ett gudfruktigt liv, ett liv som behagar och ärar Gud.

Bibelversen som vi läste från början säger att varje ord i Skriften är inspirerat av Gud, och allt som är i de heliga Skrifterna är nyttigt till undervisning. Det betyder att bibeln ger oss tillräckligt med undervisning, att vi inte behöver söka från andra källor. Bibeln ger tillräckligt till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet. Så om du verkligen vill leva ett rättfärdigt liv i gudsfruktan, behöver du inte söka efter det som ligger utanför bibeln. All nödvändig instruktion finns i bibeln. Skriften är gudsinspirerad till att hjälpa oss att leva ett gudfruktigt liv. Därför behöver vi inte extra källor utanför bibeln för att förstå vad Gud säger.

Många av dem som har konverterat till Katolska kyrkan säger att de har sökt i Skrifterna och kommit fram till sanningen. På Jesu tid sökte de skriftlära också medvetet och enträget i Skrifterna, men de sökte inte med ett öppet hjärta

och ett öppet sinne. Herren Jesus själv tillrättavisade dem och deras attityd, som exempelvis här:

- Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig. Men ni vill inte komma till mig för att få liv. (Joh 5: 39-40)

Han tillrättavisade dem. De forskade i Skrifterna men sökte inte med öppna ögon eller med ett öppet hjärta. Hade de haft ett öppet sinne och ett öppet hjärta så

***Den helige Ande
kommer aldrig att
uppenbara nå-
gonting som står
i motsats till Guds
Ord, Bibeln.
Den huvudsak-
liga uppgiften för
den helige Ande
är att förhålliga
Herren Jesus
Kristus – ingen
annan.***

hade de också sett att Skrifterna handlar om Jesus, att de har ett vittnesbörd om honom. Sedan avslöjar Herren deras egentliga motiv till att studera Skrifterna. De studerar inte Skrifterna för att de har en verklig kärlek till Gud, eller en längtan att verkligen tjäna Gud och behaga Honom, utan för att de vill ha människors ära och vill bli upphöjda av människor.

Vi läser vad Jesus sade:

- Jag känner er och vet att ni inte har Guds kärlek i er. Jag har kommit i min Faders namn, och ni tar inte emot mig. Men kommer det någon annan i sitt eget namn, honom tar ni emot. Hur skall ni kunna tro, ni som tar emot ära av varandra och inte söker den ära som kommer från den ende Guden? (Joh 5:42-44)

Och han fortsätter:

- Om ni trodde Mose, skulle ni tro på mig, ty om mig har han skrivit. Men tror ni inte hans skrifter, hur skall ni då kunna tro mina ord? (v 46-47)

Det är tydligt att många människor som

läser och söker i Skrifterna inte tror. Det finns många teologer som inte är troende. De läser Bibeln men de tror inte. De har andra förklaringar än den enkla sanningen som kommer från dess ord. Varför? För att de inte söker med ett ärligt och öppet hjärta. De gör det med motivet att de vill ha ära, respekt och upphöjelse från andra men inte från Gud. Syftet och målet med Skrifterna är att leda oss fram till kunskap om sanningen, fram till att vi accepterar Herren Jesus Kristus som den ende Herren och Frälsaren, den enda vägen till Fadern, den ende medlaren mellan Gud och människor och att Jesu Kristi namn är det enda som har givits under himmelen genom vilket vi kan bli frälsta. Så löd undervisningen från de första apostlarna. Petrus säger:

- Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta. (Apg 4:12)

Det är Petrus som säger det här, den Petrus som katolska kyrkan menar vara den första påven. Han säger att frälsningen inte finns hos någon annan än hos Jesus Kristus, och att inte heller finns det något annat namn under himmelen som kan frälsa oss, vare sig Jungfru Maria eller något annat helgon.

Det enda namnet under himmelen som kan frälsa oss är Yeshua Hamashia som det heter på hebreiska. Och även aposteln Paulus säger mycket tydligt i sina brev:

- Ty Gud är en, och en är medlare mellan Gud och människor, en människa, Kristus Jesus, som gav sig själv till lösen i allas ställe. (1 Tim 2:5-6)

Kan det bli tydligare än de här orden? Paulus skriver tydligt att det finns en Gud och en medlare. Hur kommer det sig då att man börjar föra in fler medlare som ska stå mellan oss och Gud? Jo, enligt den katolska kyrkan är inte bibeln tillräcklig, utan man måste söka andra källor för att fastställa vad man tror på. Kom ihåg den första versen vi läste: Hela Skriften är tillräcklig för undervisning, tillrättavisning, upprättelse och att leva i rättfärdighet. Kan den helige Ande säga emot det som han själv har inspirerat från början? Kan den helige Ande leda en människa att tro på en sanning som står i motsats till vad han själv inspirerade från början? Hur kan de här personerna säga att det är den helige Ande som har lett dem fram till den här sanningen? Därför är jag alltid försiktig när människor säger att det var den helige Ande som ledde dem fram till det här. Man måste alltid se hur det över-

ensstämmer med Guds ord. Den helige Ande kan aldrig inspirera och undervisa något som står i motsats till Guds heliga karaktär. Han kan heller aldrig leda oss till traditioner eller handlingar vare sig de kommer från katolska kyrkan eller karismatiska rörelser som står i motsats till Guds ord. Gud är väldigt mån om sin ära, sitt namn och sin karaktär:

- Jag är HERREN, det är mitt namn (på hebreiska Jehova). Jag ger inte min ära åt någon annan eller mitt lov åt avgudabilder. (Jes 42:8)

Gud är mån om den ära som tillhör Honom och sin karaktär. Guds helige Ande kommer aldrig att lära eller inspirera till något som står i motsats till Guds karaktär. Ingen sanning som står i motsats till det som undervisas om i Bibeln är från den helige Ande. Därför måste vi vara uppmärksamma och försiktiga när någon säger att *"det var den helige Ande som visade mig det här"*. Allt måste prövas och testas om det håller genom att undersöka det med Guds ord. Om du verkligen vill att den helige Ande ska leda dig till kunskap om hela sanningen, så behöver du först tömmas från dina egna förutfattade meningar och fördomar, från uppfostran och traditioner. Det spelar ingen roll om det handlar om en katolsk, ortodox, protestantisk eller evangelisk grund – du måste få bort de förutfattade meningar och fördomar som du bär med dig när du studerar bibeln.

Det viktigaste är att vara villig att acceptera hela den sanning som Gud vill uppenbara och visa, även om det betyder att du måste bryta med din gamla tradition. Till och med om du måste bryta med din egen familj. Jesus säger:

- Den som älskar sin far eller mor mer än mig är mig inte värdig, och den som älskar sin son eller dotter mer än mig är mig inte värdig.

Så om det är din familj eller tradition som håller dig fast så att du inte kan följa Jesus, då är du inte värdig att göra det. Det är inte bara så att sanningen ska undervisas och att man ska lära sig sanningen. För att sanningen ska påverka och ha effekt på våra liv så måste vi lyda sanningen. Det är inte tillräckligt att veta vad bibeln lär. Vi måste också *lyda* det bibeln lär. Även om det skulle vara mot våra traditioner eller det politiskt korrekta. Det är mycket mera värt att lyda Guds ord än att lyda människors bud. Vad du än vill veta om Gud och om Skrifterna så är det

alltid bättre att göra som de från Berea: att söka noga och uthålligt i Skriften. Och för att förstå skillnaden mellan judarna från Berea och de från Tessalonika, ska vi titta i Apostlagärningarna:

- Redan samma natt skickade bröderna i väg Paulus och Silas till Berea. Så snart de kom dit gick de till judarnas synagoga. Judarna där var mer öppna än de i Tessalonika. De tog emot ordet med all villighet och forskade dagligen i Skrifterna för att se om det kunde förhålla sig så. (Apg 17: 10-11)

Idén om att Messias skulle lida tedde sig märkligt för många judar. Det var svårt för dem att förstå att Messias skulle lida och dö, något som stod helt i motsats till förväntningarna om honom. Det de väntade på, deras bild av Messias, var att han skulle komma med makt och etablera riket. Inte att han skulle vara en lidande tjänare. Så för dem var den här föreställningen om en lidande Messias något helt nytt. Trots att de hade läst Skrifterna så hade de inte sett det här. Därför krävdes en sund biblisk undervisning från apostlarna för att visa dem att det verkligen var så att Messias skulle lida såsom det

Paulus kom och utmanade deras traditioner och deras tro. Så fort de märkte att deras tradition var utmanad, ville de inte höra eller ta emot något mer, trots att Paulus framställde bibliska bevis.

står i Skrifterna.

Det här försökte Paulus undervisa om när han var i Tessalonika. Han försökte från deras egna skrifter visa att Jesus var deras Messias och att han skulle lida. Men reaktionen från judarna i Tessalonika var att de blev ilska och arga mot Paulus. De var väldigt fientligt inställda och vägrade

att ta emot budskapet. De ville inte ha någon som kom utifrån. Paulus kom och utmanade deras traditioner och deras tro. Så fort de märkte att deras tradition var utmanad, ville de inte höra eller ta emot något mer, trots att Paulus framställde bibliska bevis.

Judarna som var i Berea hade inte heller de någon tradition om att Messias skulle lida och dö, men skillnaden mellan judarna som var i Tessalonika och de i Berea var deras attityd. Judarna i Berea tillät sin tradition och tro att bli utmanad av fakta och bibliska bevis. De var villiga att själva läsa Skriften för att se om det Paulus sa var rätt. Därför studerade de Skrifterna noggrant och ingående. De läste med ett öppet hjärta och ett öppet sinne. Många av judarna från Berea kom till tro på Jesus Kristus som sin Herre. De var alla judar och de läste alla samma skrift. Men judarna från Tessalonika tillät traditionen styra dem mer än Bibeln. Deras inställning var redan från början så att de aldrig skulle göra sig av med sina traditioner. Men judarna från Berea var villiga att med ett öppet sinne läsa bibeln och därför upplevde de också en förändring i sina hjärtan.

Det är naturligt för oss alla att försvara de traditioner vi är uppväxta med, det som styr våra tankar och vårt tankemönster. En första normal reaktion är att stå emot när det kommer en ny undervisning som går emot det vi är vana vid. Därför måste det till en speciell nåd från Herren för att vi ska kunna ha den attityd som de hade i Berea, så att man kan studera och undersöka i Skrifterna med ett öppet sinne och ett öppet hjärta, och tillåta den helige Ande att tala till oss. Vi måste bestämma oss för att mera lyssna till Guds ord än till det människor säger. Därför är det viktigt att vi studerar bibeln som en helhet, och inte tar en vers här och en vers där och sedan säga att så här undervisar bibeln. Bibeln är fullkomlig på det sättet att alla delar passar väldigt bra ihop. Det finns en helhet i alla bibelns böcker som kompletterar varandra.

Ibland blir jag undrande när man bygger en doktrin, en lära som kommer från en vers eller ett kapitel enbart. Det ska vara i samstämmighet med hela bibeln och finns det någon motsägelser, så är det någonting som inte stämmer med den här läran eller doktrinen. De som var i Tessalonika var väldigt upptagna av sin egen

***När människor
gör något finns det
alltid bakomlig-
gande motiv i det
de gör. Men Guds
Ord är det levande
och sanna Ordet
som vi kan lita på.***

undervisning och sina egna traditioner. De var besatta av sin egen typ av undervisning och därför blev de så upprörda när Paulus kom och undervisade något som de inte hade sett förut. Då sa de istället att den här mannen och de som kommer med honom upprör vår värld, låt oss göra oss av med dem! Det var deras attityd att göra sig av med den budbärare som Gud hade sänt till dem.

De bereiska judarna blev också upprörda över att någon utmanade deras undervisning och tradition, men de hade ändå inte samma attityd som tessalonikerna. Visst var det upprörande, men ändå sa de: Låt oss undersöka och låt oss läsa Skriften och se om det finns bevis för de här kristnas lära. En grupp satte sig emot sanningen och den andra accepterade sanningen. Det lättaste de kunde göra i Tessalonika var att sparka ut aposteln som kom och de som var med honom. Låt oss inte bry oss om dem eller deras undervisning. Men de som var i Berea hade det litet mera svårt. De ville sätta sig ner och studera saken. Dagligen, ingående och i djupstudier, lade de ner tid att läsa Skrifterna. Och de upptäckte när de läste, att det förändrade och utmanade det som de tidigare hade trott och deras

tradition. Men genom att de läste och studerade med ett öppet hjärta och ett öppet sinne, så innebar det också en förvandling i deras liv och i deras hjärtan. De vann kunskap om sanningen och ett nytt liv i Jesus Kristus. Deras ihärdiga studerande fick en stor belöning när de fick evigt liv i Jesus Kristus.

De hade inga teologiska böcker, kyrkofädernas böcker eller någonting dylikt. Vad de hade på den tiden var Gamla testamentet och det som apostlarna kom och undervisade. De studerade i Skriften och jämförde den undervisning som apostlarna förmedlade med det som står i Gamla testamentet. De fann att det var rätt.

Inte heller vi behöver något extra material, några extra skrifter eller andra böcker för att förstå vad Gud vill lära oss. Det är tillräckligt att vi har Guds ord i Gamla testamentet och Jesu ord i Nya testamentet samt undervisningen från apostlarna. Petrus säger att all Skrift är gudsinspirerad. Ingen profetia har kommit till av enbart människor. Paulus sa att hela Skriften är inspirerad av Gud. Så frågan är: Tror vi mer på bibeln än vad vi tror på läror från människor? Som det står i bibeln; människan är en lögnare men Gud är sann. Gud ljuger aldrig. När människor gör något finns det alltid bakomliggande motiv i det de gör. Men Guds Ord är det levande och sanna Ordet som vi kan lita på.

Må Gud hjälpa oss att bli som som de som bodde i Berea och inte vara rädda för att bli utmanade att studera i Skrifterna. Var inte rädd att stå emot en tradition som du växt upp med om Guds ord övertygar dig om att det här är sant. Det är viktigt att vi hela livet blir Jesu efterföljare. Att vara en lärjunge betyder att vara en student, att lära sig. Att dagligen studera Guds ord och det Jesus undervisar. Må Herren hjälpa oss att växa i kunskap, att växa i Hans nåd, att växa i Hans kärlek och att älska Honom och varandra. Vi behöver aldrig hata någon som inte tycker som vi. Jag hatar inte katoliker och jag känner ingen bitterhet emot dem. Jag älskar dem, respekterar dem och ber för dem. De flesta i min familj är fortfarande katoliker, men jag ber för dem att deras ögon ska bli öppnade på samma sätt som mina ögon en gång öppnades. ■

Lärjunga

Text: Tage Johansson

Helöverlåtelse

När bibeln skildrar människors liv och leverne, så gör den det utan att varken skönmåla eller svartmåla. Budskapet är realistiskt och sanningsenligt.

I den här artikeln vill jag ställa en fråga: Varför har Gud lyckats med en del och inte med andra. Svaret måste vara det här: De som han inte lyckades med var de som inte överlämnade allt i Guds hand. Om inte helöverlåtelsen blivit en verklighet är människan hänvisad till att själv lösa livets svårigheter, i vissa fall med hjälp av Guds tillåtna vilja.

Konung David fick sina livssvårigheter lösta genom sin Gudshängivenhet i överlåtelsen. Han fick ju det vittnesbördet att han var *"en man efter Guds hjärta"*. (Apg 13:22) Saul däremot försökte lösa sina problem på egen väg eftersom han brast i överlåtelsen.

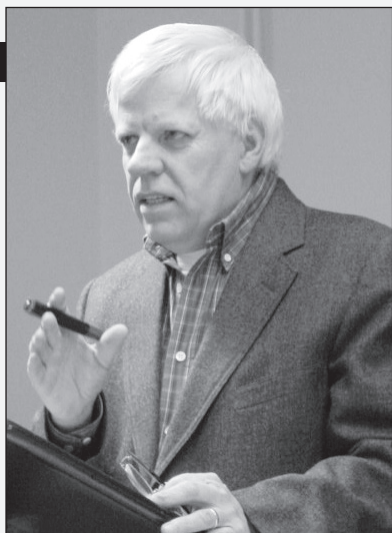
Gud behöver fria händer för att Ordets svärd skall kunna nå ned i våra hjärtans djupaste skikt. Gud har makt att genom Ordet skapa ett rent hjärta. Jakobs styrka låg i att han trots sina brister gav Gud möjligheten att ändra på honom så att han blev en Israel. En bedragare blir en Guds kämpe. Ett slag på höftsenan gjorde till sist slut på hans egenviljas förfarande. Antingen är man på drejskivan eller inte.

Att lyckas eller misslyckas ligger alltså i din och min hand. Guds arbete med oss

Radio Maranata

Radiosänd

skap i en sann efterföljelse

kan endast ske genom vårt medgivande. Gud vill om du vill.

Guds rike först

Om vi söker Guds rike först, så kommer varje beslut vi gör och allt vi äger att ställas under korsets

inflytande. Jesus sa:

- Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig var dag: så följ han mig. (Luk 9:23)

Guds rike uppenbarar sig i kraft. Jesus förberedde sina lärjungar för att Guds rike skulle bli uppenbart i deras liv. Hur man skulle kunna prioritera rätt i alla livets förhållanden, så att Guds rike kunde komma först. Jesus sa till de människor som lyssnade till honom:

- Bland dem som här stå finnas några som icke skola smaka döden, förrän de få se Guds rike vara kommet i sin kraft." (Mark 9:1)

Det blir alltid konflikt när vi söker Guds rike först. Guds rike är i konflikt med ett annat rike som är denna värld som vi lever i. Det är frågan om två riken, två herrar.

-Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon. (Matt 6:24)

Det finns en verklig orsak varför det inte fanns något utrymme för Jesus i världen. Hans budskap var söndrande och åtskiljande.

Efterföljelsen är ett nytt sätt att leva

Efterföljelsen betyder att följa någons exempel, att "gå i hans fotspår". Att lära

orden innebar, om de åttlyddes, en revolution i en enskild människas liv och omgivning.

Det är ingen lätt väg att följa Jesus. Vetekornet måste ned i jorden och dö. Om det dör bär det mycken frukt, försäkrar Jesus. För den som mister sitt liv skall finna det. Därför tillägger Jesus att vi skall hata vårt liv i denna världen. (Joh 12:24-26)

Innan vi gått in i efterföljelsen omgjordade vi oss själva och gick dit vi själva ville, men då vi tagit steget in i efterföljelsen är det en annan som omgjordar oss och för oss dit han vill.

Frågan är till sist om vi har beräknat kostnaden, som det står i Luk 14:28.

Om vi inte har vad det kostar måste vi sända bud och underhandla om fred. "Sälj allt och få en skatt i himlen." Där din skatt är där kommer ditt hjärta att vara. Vad var den rike mannens

problem?

Han var förblindad av de ting som fanns i världen och såg inte vad han gick

"Följ mig." Om dessa två ord åttlyds innebär det en revolution i den enskildes liv och omgivning.

av Jesus som är vår förebild. Det står att vi är kallade att vandra i hans fotspår, han som kom och efterlämnade åt oss en förebild. (1 Petr 2:21)

"Följ mig", det var Jesu stående budskap till dem som stod i begrepp att bli hans efterföljare. "Följ mig." De två

miste om; erbjudandet att få följa Jesus och få en skatt i himlen. Han lyssnade men gick bedrövad bort. Andra lyssnade och blev Ordets görare. Hos några faller Ordet i god jord.

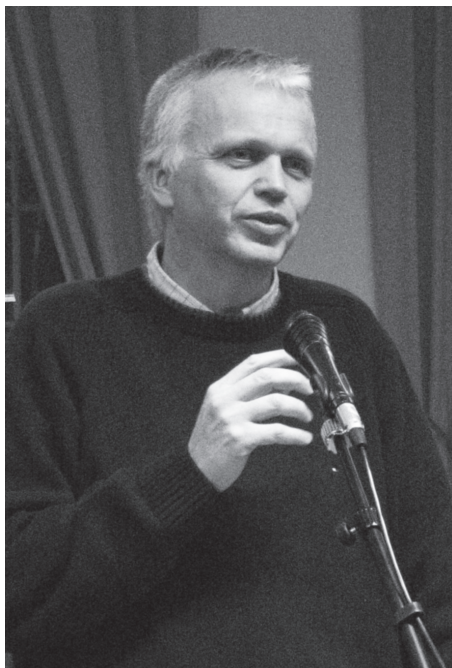
- det är sagt om den som både hör ordet och förstår det, och som jämväl bär frukt. (Matt 13:23) ■

Stockholm 88 MHz
Dagl. 8.00 månd & onsd 18.00

Göteborg 94,9 MHz
Tisd 21.00 & lörd 15.00

ningar via internet: <http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Vem har rätt at

Bibelstudium av Berno Vidén

Ty från honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bliva uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom det bistånd var led giver, med en kraft som är avmätt efter var särskild dels uppgift. (Ef 4:16)

Församlingens styrka beror inte på numerär eller ekonomiska tillgångar utan på vars och ens funktion. I en församling där syskon är i funktion blir Kristus förhålligad.

Kvinnans plats i församlingen

Två mycket infekterade frågor, som är svåra att handskas med och som har vållat stor skada i många församlingar handlar dels om kyrkans traditionellt invanda mötesmönster, som i sig skapar barriärer, och dels om kvinnans plats och funktion i församlingen. Det finns mycket litteratur att tillgå i ämnet, och att närma sig frågorna är som att ge sig ut på ett minerat fält med många förutfattade meningar och fördömande inställningar.

Mötesmönstret med biosittning och en funktionär som leder samlingen har formats under en snart tvåtusenårig hierarkisk kyrklig tradition, och har skapat ett mansvärld av professionellt prästerskap, vars funktion handlar om att medla mellan Gud och människa - fungera istället för, med den katolska kyrkans påvedöme som förebild. Speciellt har kvinnor tystats ned och därigenom har i praktiken över 50 procent av församlingen effektivt satts ur funktion.

Frågan om kvinnans roll i församlingen har kommit att bli så infekterad att hela kroppen tagit stor skada. Människor har i olika sammanhang under årens lopp andligt sett invaliderats och hämmats i sin tjänst för Gud på grund av ett positionstänkande som saknar grund i Nya

testamentet. Uttrycksformerna utgör många gånger ett direkt hån mot vars och ens av Gud givna funktion i kroppen; "Du är kvinna, du ska tiga" eller "Jag lämnar gudstjänsten om en kvinna tillåts att tala". Ställningstaganden och bojkott som leder till kroppens söndring. Man sätter ett lock på församlingen för att därigenom kväva den frihet Gud kallat henne till.

Som bekant är har vägen två diken. Det finns alltid avarter, som till exempel den feministiska rörelsen som förtrampar allt som handlar om Guds ordning i familjen och församlingen, eller dess motsats, den härskarystna mansdominansen som i eget intresse medvetet förtrycker kvinnor för att bibehålla sin egen av traditionen givna makt. Texten handlar inte om dessa problem, inte heller om hur en församling ska styras, vilket är en helt annan fråga.

Texten ska inte heller appliceras på kvinnoprästfrågan inom etablerade kyrkosamfund eftersom dessa institutioner inte har någon som helst beröringspunkt med nytestamentligt församlingssliv.

Texten vänder sig däremot till dem som helhjärtat vill, och förstår vikten av att hela Guds församling behöver växa upp till ett heligt tempel i Herren, och till en djupare kunskap om Kristus, där alla har som uppgift att tillsammans i gudstjänsten vara med och bygga upp Guds församling genom att förhålliga Kristus.

Tig, kvinna, tig!

De som förespråkar att kvinnan ska tiga i församlingen bygger oftast sitt resonemang kring två lösryckta bibelcitater, häm-

tade ur sitt sammanhang, med följande konklusion: "Enligt aposteln Paulus får kvinnan under inga omständigheter tala i ett offentligt möte. Hon måste tiga och underordna sig." Bibelverserna man stöder sitt resonemang på är följande:

- Såsom kvinnorna tiga i alla andra de heligas församlingar, så må de ock tiga i edra församlingar. Det är dem icke tillstätt att tala, utan de böra underordna sig, såsom lagen bjuder. Vilja de hava upplysning om något, så må de hemma fråga sina män; ty det är en skam för en kvinna att tala i församlingen. (1 Kor 14:34-35)

- Kvinnan bör i stillhet låta sig undervisas och därvid helt underordna sig. Däremot kan jag icke tillstötta en kvinna att själv uppträda såsom lärare, ej heller att råda över sin man; fastmer må hon leva i stillhet. (1 Tim 2:11-12)

Vi ska se lite närmare på de här två citaten som orsakat så mycket lidanden och missförstånd i kristna församlingar. Men först är det angeläget att se på Nya testamentets innehåll i övrigt. Bibeln består inte av fragment och lösryckta verser för en därigenom anpassad teologi, utan är en hel och harmoniserande berättelse, vars huvudtema är Kristus och hans församling.

Nya testamentet är inte heller ett förbättrande av Gamla testamentet. I det gamla förbundets skrifter finns skuggbilder som pekar fram emot Kristus. Från första början skapar Gud allt det underbara vi kan se, men när vi kommer till Kristus upptäcker vi att allt i skapelsen bleknar inför hans härlighet. Gamla testamentet markerar distans och skillnad mellan folken, där en del fick oerhörda

t tjäna i församlingen?

privilegier och andra inte. Några ansågs värdiga att kallas Guds folk (judarna) - andra inte (hedningarna). Bland Guds folk fanns det några som fick leva närmare Gud än andra (präster) - andra inte (folket). En del hade tillträde till templets innersta delar där de fick utföra speciellt viktiga tjänster inför Gud (Översteprästen och prästerskapet) - andra fick hålla sig i utkanterna (leviterna). De flesta hade ingen funktion alls (folket).

När Guds tid var inne kom Jesus och allt förändrades radikalt ifrån grunden. Det gamla bleknade bort; templets betydelse, prästerskapet, åtskillnad mellan personer, människor med speciella privilegier, positionstänkandet etc. Allt blev nytt och hela folket - eller alla de som tog emot Jesus - blev ett Guds allmänna prästerskap!

I Nya testamentet har Gud genom sin helige Ande skrivit sin lag i människors hjärtan. Guds Ande tog från och med pingstdagen sin boning i var och en av

gamla män skola hava drömmar edra ynglingar skola se syner; också över dem som äro tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande. (Joel 2:28-29)

Nya testamentets församlingsideal är verkligen annorlunda och nytt. Samhället var då som nu ett förtryckarsamhälle där främst kvinnor, främlingar och slavar behandlades illa. Så kom Kristus och gjorde en ände på det lidandet genom att visa på en ny och bättre väg, där var och en fritt får fungera som tjänande präster i Guds hus. Kristi egen församling på jorden.

Det säger sig självt att de två så ofta citerade verserna i 1 Korintierbrevet och 1 Timoteusbrevet inte har som mål att slå omkull Nya testamentets underbara tanke om det allmänna prästerskapet. Att tysta ner kvinnan i församlingen är en katastrofal överträdelse av Kristi lära. Tänk vad mycket välsignelse de personer går miste om som i sin stolthet inte kan ta emot andlig uppbyggelse av en kvinna. Gud använder vem han vill i sin tjänst. Det enda som krävs för att bli

budskapet om löftet och de första som sjöng och profeterade om Jesusbarnet. I kapitlet efter berättas om profetissan Hannas tjänst inför Gud:

- Hon kom också i samma stund tillstädes och prisade Gud och talade om honom till alla dem som väntade på förlossning för Jerusalem.

I Lukas 8 nämns kvinnor i samma andetag som "de tolv":

- Och med honom följde de tolv, så ock några kvinnor som hade blivit befriade från onda andar och botade från sjukdomar: Maria, som kallades Magdalena, ur vilken sju onda andar hade blivit utdrivna, och Johanna, hustru till Herodes' fogde Kusas, och Susanna och många andra som tjänade dem med sina ägodelar.

Det var också kvinnorna som följde Jesus under hans sista timmar, då övriga lärjungar flydde och det var också de som gavs förtroendet att förmedla nyheten om uppståndelsen till övriga lärjungar.

En samaritisk "synderska" fick möta Jesus på ett så drastiskt sätt att hon lika drastiskt rusade in i Samaria för att med iver vittna om honom inför stadens invånare, utan att Jesus hindrade henne.

På pingstdagen var kvinnor och män samlade i väntan på Andens utgjutelse. Alla blev de uppfyllda av helig Ande, började tala i tungor och profeterade: "...edra söner och edra döttrar skola profetera..."

Apostlagärningarna fortsätter med att beskriva hur Priscilla och Akvila undervisade Apollos "grundligare om Guds väg". Vid de flesta tillfällen där paret nämns tillsammans placeras Priscilla före sin man, vilket indikerar att Priscilla var den som dominerade undervisningen.

Filippus hade fyra ogifta döttrar som i församlingen profeterade och därmed uppenbarade Kristus för sina medsyskon i tron. Med all säkerhet fanns där också män som lyssnade och uppbyggdes av deras profetior.

I 1 Korintierbrevet 11 säger Paulus att kvinnan kan både bedja och profetera när församlingen kommer tillsammans. När Paulus från Korint skriver brevet till romarna så nämner han i sin sluthälsning

Guds Ande tog från och med pingstdagen sin boning i var och en av de troende, vilka i och med detta frälsningsunder kom att bli ett Guds tempel; män som kvinnor, judar som hedningar och slavar som fria.

de troende, vilka i och med detta frälsningsunder kom att bli ett Guds tempel; män som kvinnor, judar som hedningar och slavar som fria. Alla tidigare barriärer mellan människor raseras i Guds församling.

Var och en äger genom Kristus - inte enbart tillträde till Gud - utan också privilegiet att få vara med att genom tjänande bygga upp Guds församling, på det sätt som Joel profeterade:

- Och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, edra

använd av Gud är en ödmjuk ande och ett villigt hjärta. Det blir absurt att påstå att ingen kan bli andligt uppbyggd av en kvinnas undervisning. "Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet." (2 Kor 3:17)

Nya testamentets vittnesbörd

Nya testamentet ger oss många vittnesbörd om kvinnans tjänst i församlingen. Redan innan Jesus föddes beskriver Lukas hur Elisabet och Maria (inte Sakarias och Josef) var de första som tog emot

flertalet systrar vid namn som sina trogna medarbetare. En förmodad syster, Junia, beskrivs som en person

- som hava ett så gott anseende bland apostlarna, och som längre än jag hava varit i Kristus.

- Var dessa kvinnor till hjälp, ty jämte mig hava de kämpat i evangelii tjänst

skriver Paulus i Filipperbrevet, en plats där väckelsen började med kvinnor och man samlades till möten hemma hos Lydia.

Andra menade att det var acceptabelt att besöka prostituerade och att begå incest. Man resonerade att det man gjorde med kroppen var skilt från det andliga livet. Ett annat problem man hade var att det fanns kvinnor i församlingen som ständigt avbröt mötena genom att ställa frågor, ett ganska vanligt förfaringssätt på den tiden. Till saken hör att främst kvinnorna på den tiden inte hade fått lära sig att läsa, de saknade oftast utbildning, och rent allmänt ansågs det provocerande när

en annan åter någon uppenbarelse, en talar tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så, att det länder till uppbyggelse.” (1 Kor 14:26)

Timoteus

Då Paulus skriver sina personligt riktade brev till Timoteus har de känt varandra under 15 års tid. Med tanke på att de under dessa år tillsammans arbetat sida vid sida med att bygga upp församlingar från grunden inser man att de också förstår varandra. I breven kan vissa sammanhang verka korthuggna och kanske behöva en bättre förklaring, men Timoteus visste vad Paulus menade.

Om Paulus menade att kvinnor aldrig någonsin får undervisa i någon församling borde Timoteus redan ha känt till en så central och viktig sanning. Budskapet i 1 Tim 2:11 handlar dock inte om något som skulle motsäga Paulus övriga undervisning. Tvärtom; om man studerar de problem församlingen i Efesus omgavs utav, där gnosticistiska element börjat tränga in i undervisningen, förstår man att uppmaningen Timoteus får handlar om något långt mer allvarligt än att tysta alla kvinnor.

Anledningen till att brevet skrevs står i första kapitlet:

- Jag bjuder dig, nu såsom när jag for åstad till Macedonien, att stanna kvar i Efesus och där förmana somliga att icke förkunna främmande läror eller akta på fabler och släktledningshistorier utan ände, som ju snarare vålla ordstrider än främja den Guds ordning som kommer till fullbordan i tron.

Kvinnan som nämns i verserna 11 och 12 är förmodligen en viss kvinna, och vars verksamhet ifrågasattes av Paulus. Hon uppmanades att leva i stillhet och underordna sig sin man.

Församlingen hör himmelen till. Nya testamentets församling är vital och bär evigheten i sitt väsen. Hon är Kristi brud och hör himmelen till. En dag mycket snart ska vi sida vid sida lyftas upp i skyn, Herren till mötes, för att alltid vara tillsammans med honom. Vi är köpta ifrån jorden och i Kristus befriade från alla dessa gudsfientliga tendenser som har som mål att splittra och slå sönder det Gud skapat. Lyft blicken bort från alla kyrkliga traditioners bojor och band. Se på Jesus, han som frigjort oss för att vi tillsammans i församlingen ska tjäna honom och varandra; fria att älska, fria att tjäna! Det gäller alla! ■

Aposteln Paulus uppmuntrar kvinnorna att aktivt delta i sammankomsterna med profetiskt tal, böner och lovsång.

Det finns fler exempel att lyfta fram som visar på hur kvinnorna aktivt var delaktiga i att sprida evangelium och bygga upp Guds församling. Eftersom också de hade tagit emot den helige Ande i sina liv utgjorde de tillsammans med männen de troendes prästerskap.

Det finns inga som helst belägg för att Paulus och hans medarbetare på grund av kön exkluderade någon från att tjäna Gud i församlingen. Istället ser vi hur han med glädje arbetade sida vid sida med Priscilla, Evodia, Syntyke och andra kvinnor i förkunnandet av evangelium. Allt utifrån den modell han själv författade till församlingen i Galatien:

- Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna: alla ären I ett i Kristus Jesus.

Att två bibelverser skulle omkullkasta Nya testamentets undervisning om ett allmänt prästadöme av systrar och bröder känns motsägelsefullt. Sanningsenligt måste man medge att de två verserna kan vara svåra att förstå. Men vad menar då Paulus egentligen? Vilken bibelkommentar du än läser så framgår det att det råder stor oenighet av tolkningen av dessa bibelord. En bra regel är dock att tolka det dunkla genom att utgå från självklarheter och inte tvärtom. Det finns en harmonisk helhet som måste få vara vägledande om vi ska hamna rätt.

Korint

Församlingen i Korint brottades med många svåra problem. Deras möten kunde vara ett totalt kaos. En del av syskonen tvivlade på uppståndelsen.

en kvinna la sig i ett samtal. Där utgjorde församlingen ett undantag och välkomnade alla att delta - oavsett social klass eller kön. Dock måste en viss ordning råda varför Paulus behandlar problemen i sitt brev.

I kapitel 14 ger Paulus en grundlig undervisning om vikten av tydlighet i förkunnelsen. Tungotal och profetisk uttydning måste harmonisera så att budskapet når fram och utför sitt verk bland de människor som lyssnar. Från vers 29 byter Paulus fokus och börjar tala om profettjänsten och det är i den kontexten som han sedan vänder sig till kvinnorna och ber dem att inte prata i församlingen, utan att istället fråga sina män när de kommer hem. Märk väl att det står ingenting om att kvinnan inte får undervisa, profetera eller på annat sätt tjänstgöra i församlingen, utan det handlar i texten om att prata och ställa frågor.

Det grekiska ord som används för tiga i vers 34 är *"sigao"*, vilket betyder att vara tyst för stunden. Samma ord används i vers 28:

- Är ingen uttydare tillstädes, så må de tiga i församlingen och tala allenast för sig själva och för Gud.

Och i vers 30:

- Men om någon annan som sitter där får en uppenbarelse, då må den förste tiga.

Betyder det att kvinnan aldrig får tala i ett möte? Nej! Tvärtom uppmuntrar Paulus kvinnorna att aktivt delta i sammankomsterna med profetiskt tal, böner och lovsång:

- När I kommen tillsammans, så har var och en något särskilt att meddela: den ene har en psalm, den andre något till undervisning,

Han släpper aldrig taget

Appell av Barbro Schröder

- Alla publikaner och syndare höll sig nära intill Jesus för att höra honom. Men fariseerna och de skriftlärdade kritiserade honom ständigt och sade: "Den mannen tar emot syndare och äter tillsammans med dem." Då berättade han denna liknelse för dem: "Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det? Och när han har funnit det, blir han glad och lägger det på sina axlar. När han sedan kommer hem, samlar han sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig! Jag har funnit mitt får som jag hade förlorat. Jag säger er: På samma sätt blir det glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig - inte över nittionio rättfärdiga som ingen omvändelse behöver. (Luk 15:1-7)

Vem saknade det bortkomna fåret i skaran? Kanske någon tänkte: "Skönt att bli av med honom." Allt fungerar så

Tänk vilken nåd; Han släpper aldrig taget om dem som är Hans dyrköpta barn.

bra ändå, och förresten; ingen vet hur många vi är för in ibland oss har kommit andra får, som inte tillhör hjorden. De vill gärna putta ut dem som inte vill lyssna på nya idéer om hur fåren ska leva. Och det fåret som gått bort kanske försökte tillrättavisa felaktigheter, men ingen ville höra sanningen, så han gick undan. Men då kom herden och han kände det bortsprungna fårets sorg och letade upp det och tog det på sina axlar för att lätta fårets börda. Han tog hem det. Han var inget övergivet får.

Herden hade kontrollen hela tiden och även så var det för den "förlorade sonen". Han var ett Guds barn. Fadern släppte honom inte, men han fick gå igenom svåra

prövningar på grund av sin olydnad. Men tänk vilken nåd; Han släpper aldrig taget om dem som är hans dyrköpta barn. Även om den förlorade sonens bror inte ville ha honom tillbaka, så hade Gud en annan syn på den saken.

Du ska veta vem du än är, var du än befinner dig, om du en gång tagit emot frälsningens gåva i Jesus så är du ett Guds barn och Han vakar över dig och vill leda dig rätt.

-Ty min son var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen. (Luk 15:24).

Guds Ord är sanning och Jesus är med dig alla dagar tills du går in i evigheten och får möta Honom. ■

Lyssna live!

Flera av Maranataförsamlingens bibelstudier och väckelsemöten sänds direkt över internet.

Vissa möten är också publicerade i ljudarkivet.

www.maranata.se

Missionshotellet!

Budget 425:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 19 Bibelstudium
Torsd:	19 Bönemöte
Lörd:	18 Bön och evangelisation
Sönd:	11 Förkunnelse
	18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

*Var med i sommarens tält-
möten och evangelisation i
Stockholm!*

Tältmöten i Vällingby (Preliminärt)

31 maj - 2 juni. Möten varje kväll kl 19.00

Tältmöten i

Råambshovsparken (Preliminärt)

26 - 30 juni. Möten varje kväll kl 19.00

Maranataförsamlingens

Sommarkonferens

13 - 21 juli. Möten dagligen 11, 15 & 19

Bällstavägen 100, Bromma

Information & anmälan tel 08 98 56 83, www.maranata.se